

Констатује се да су приступили оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Иван Кораћ, Сениша Филиповић и Драгутин Драгићевић, који су приведени из просторија Окружног затвора у Београду, заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић, пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић, те браниоци оптужених, адвокат Травица Бранислав, који се јавља за оптуженог Поповић Бранка, адвокат Мирослав Ђорђевић, бранилац окривљеног Славковић Драгана, који се јавља и за оптуженог Грујић Бранка и Драгићевић Драгутина, уз сагласност оптужених, те адвокат Ђокић Драган, бранилац окривљеног Ивана Кораћа, који се јавља и за адвоката Сташевић Слободана, уз сагласност оптуженог Филиповић Сенише.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Пејић Петар.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ПЕТРА ПЕЈИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, седите, слободно. Добар дан. Ви сте Пејић Петар?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца Вашег је?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Коста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте рођени, које године?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: 11.07.1941. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Тршић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу, то је општина Зворник, да ли је тако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте Ви по занимању?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Возач аутобуса тридесетпет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сада радите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у пензији?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У пензији сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима у овом поступку, то су Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Ја бих Вас молила да прочитате тај текст заклетве ту што стоји испред Вас. Да ли има ту неки текст?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Може вала и на Хиландару и храму овоме Светог Саве да се закунем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да узем наочаре. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се одговором на та питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. На остала питања дужни сте да одговорите суду и не смете ништа прећутати. Овде је у току поступак против поменутих лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Овим лицима ставља се на терет да су извршили то кривично дело на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године, а наиме, има неколико догађаја. То је присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић и злочини у Дому културе Челопек, Економија и Циглана, па да нам Ви сада кажете, да ли Вам је нешто од тога познато.

Сведок Пејић Петар, од оца Косте, рођен 11.07.1941. године у Тршићу, општина Зворник, по занимању возач, сада у пензији, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто познато нешто од ових догађаја?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Само исељење Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви учествовали у томе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте возач?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Возач аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам како сте, да ли сте Ви и пре рата радили као возач?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Тридесетпет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у фирми?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Радна организација «Дринатранс» Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је дошло до тога да Ви учествујете у том превозу и када је то било, да ли се сећате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Свако јутро уназад двадесет година ја, колико знам, директор предузећа ујутру има колегијум од осам часова са ужим кругом својих сарадника. И тог дана 26. јуна када је се вратио главни диспечер од директора, само је рекао мени и још пар људи, дођите код мене. Када смо се навратили, спремите

дванаест аутобуса, оперите, очистите, данас се Козлук пресељава и да се иде у Козлук, колико је могуће пре. И ја сам свој аутобус имао већ припремљен, јер била је радна обавеза, није држано много линија, па нисмо друго ништа ни радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, осим чега?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, тако дежурали у предузећу, радна обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте возили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, мало је се тада линија држало, држало се ту нека сеоска линија до Лознице, ето тако. И ја сам отишао до Козлука, речено нам је само, када смо пошли на капији, немојте се удаљавати од аутобуса, ради безбедносне ситуације, овако да не би ко могао побећи, а ви се сви мештани знате људе и тако даље. У Козлук смо дошли, паркирали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Дванаест аутобуса, за нама је дошло после још три камиона предузећа «Аутотранспорт» Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И стајали смо ту сат, два, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било сати када сте Ви стигли тамо?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, ја сам стигао, било је већ десет сати, око десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало ту ситуацију да нам опишете, када Ви долазите, шта ту затичете, где сте, да ли сте у центру, да ли сте?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Група, група, како бих назвао ту масу народа, била је окупљена тамо са својим сарадницима, са киме, ко је представљао њих, стајали су, причали су, било је неке приче, ја нисам се ни удаљавао. Отворио предња врата и стајао испред предњих врата, само ту тако, пратио сам и када је неко ко је наредио од њих, да ли од мештана Козлука, односно активиста, да ли од других, улазак је у аутобус био. Када је све било готово, кренула је колона према Шепку, на мост. Прешли смо на мосту са босанске стране, нисмо ни заустављани, само то колико на рампи, питали су има ли проблема или да ли није неко унишао успут, мимо станице. Мене су то бар питали, а друге не знам шта су, али видео сам да је се брзо углавном прелазило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то питао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Полицајац на мосту, полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На страни Србије или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Босне, а на србијанску страну када смо дошли, полицајца се не сећам, само је преусмерио на проширење једно и рекао, ту ћете стајати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајати?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Стајати. Стајали смо сви ту и два сата, највероватније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу Лознице?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Два километра. Чекали смо из Комесаријата Црвеног крста из Лознице неке извештаје, то како сам ја сазнао, кроз причу. Мене нико није службено о томе могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је отишао по те извештаје, да ли сте видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Вама речено да чекате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, то је било телефоном вероватно договорено, да је у Црвеном крсту Лознице нешто рађено. Дошла су кола из Лознице са два, две, три особе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путничка кола?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Путничка кола и напред ко је био вођа пута, та папирологија је предата, колона је кренула. Мрак нас је већ ухватио. Већ смо под фаровима на петом километру до Лознице били, већ под светлима, у Шабац на железничку станицу. У Шапцу на железничкој станици стајао је воз, паркиран, празан и чекао. Путници нису излазили док није наишао, нека непозната особа, да ли је из Шапца, да ли из Лознице, да ли из Зворника, ја не знам. Рекла је може се излазити и излазили су путници, ко ме је знао, поздравили ме, знали ме сви мештани, ја сам два километра од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тршић?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, да. Поздравили се, ко је са ким хтео и волео и они су отишли према возу. Ми смо враћени назад у аутобазу у Каракај. Све је о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био тај воз?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Воз је био, редовни воз другоразредне класе, колико сам ја видео, као што саобраћа Шид, Митровица, Београд, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путнички воз?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Путнички воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки теретни можда вагон?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједан?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте се вратили у аутобазу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неки морали извештај да подносите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа, још је ујутру питано, да ли сте имали проблем, шта и како, нисмо никакав, ни физичких малтретирања и нисмо никаквих проблема имали. Како ћу имати проблем са комшијама, прибележена имена људи са ким сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Вашем аутобусу, који сте Ви по реду били?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Могу побројати само, када смо дошли на србијанској страни, било је дозвољено, дозвољено од неке друге стране, ко хоће, ко има фамилију у Лозници или где да борави, има право изаћи из аутобуса и продужити. Из аутобуса иза мене који је стајао, изашао је Шаулић Мујица, са два сина, Садиком и Аљуком, јер он је родом Лозничанин, а 45 година живи у Козлуку, држао угоститељску радњу и већ Козлучанац је, али је имао кућу у Лозници, у насељу Циганмала, тако се зове службено Циганмала и када је изашао, кренули су пешке путем према Лозници. У међувремену долетео је неки таксиста. Да ли је неко јавио таксисти, да ли је таксиста њих препознао, нисам сигуран и видео сам када се окрену он на путу и покупи њих тројицу и одвезе за Лозницу, са ким сам ја други дан, трећи дан, већ био у Лозници, пио кафу код њега кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко тако отишао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесте, из мојег аутобуса после када се видело да се сме, замолила ме је жена која се зове Мулаибишевић Сапка, сазнао сам, замолила ме, Петре, брате, па смем ли ја изаћи, где будем хтела – смеш, када сме и где ћеш, каже, имам сестру у Лешници, па бих отишла код ње и сутра бих се вратила у Мали Зворник код кћерке Садике, кћерке Шефике која се презива Ћорић, Ћорић Садика у Малом Зворнику, насеље, доње насеље Мали Зворник, адреса је, а та матора жена је умрла у међувремену после пар година, која је од мене изашла из аутобуса, коју сам пустио да изађе. Нисам јој дао да изађе у правцу Шапца, не нисам дао, него кажем да

не направимо проблем, заустављаћемо колону, хајде ти остани слободно у аутобусу, са својим унуком, када буду излазили и мало негде стане, да не би бунио се нико и тако је и урадила. У Шапцу када су изашли, ја сам упалио и јача светла у аутобусу, под позицијом смо само возили, она седи, Петре, каже, ја сам остала, нека си и са мном се вратила у Лешници, ево овде ћу ја, Петре, ено моје сестре кућа тамо у пољу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то они нешто кришом остајали, излазили или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неко упутство да не пуштате људе или да пуштате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није нико, нико није рекао ни немојте, ни пуштај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких службених лица у аутобусу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашем или неком другом?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није ни у једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у једном?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ни у једном, била су кола полиције, плаве полиције мислио сам, не на војну, него на цивилну, саобраћајна, која нам је само помогла да се колона ова уклопи ради саобраћаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На челу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: На челу, да тамо негде испред, само је она помагала да саобраћај се одвија неометано, јер је колона дванаест аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у колико сте Ви сати, кажете, око десет сте стигли у Козлук. У колико сте кренули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, било је једно два сата, вероватно и три, ту смо задржали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било касније?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, не верујем, давно је то било, али не верујем, три сата поподне, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава за то време, да ли се ти људи још искупљају, каква је ситуација у месту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У месту, мирна је ситуација, они су своје послове тамо ко је одговоран обавља, та лица службена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био, то Вас питам?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Од ових које сте написали имена, ја име само знам и знам човека Грујић Брану, а та друга имена, никада нисам ни чуо, за презимена ни имена људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: А Грујић Брану знам. Нисам њега видео да је био ту у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, схватила сам да кажете, био је, њега познајете?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Познајем само, познајем Брану Грујића, овај, а овде друге људе никога, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког команданта Марка Павловића, мајора некога?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никада знао нисам тога човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је био од службених лица ту у Козлуку када Ви долазите, па док нисте отишли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Од службених лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била војска, да ли је била полиција, да ли је било униформи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Било је једно 25 до 30 полицајаца, мислио сам на плаву полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је њима руководио?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Немам појма ја, мени је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко ту да руководи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени је речено ту, припази аутобус да не би дошло до каквог експреса од неких трећих, не мисли се на Козлук и на мештане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, нешто је било војске униформисане, под оружјем било је једно петнаест, двадесет, што сам ја могао видети испред аутобуса, а униформисаних је било, који није наоружан, ја то нисам ни сматрао да је, да ли је војник, да ли није војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих других?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Других?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих униформисаних?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Свеукупно није било тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформисаних?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Униформисаних, маскирне униформе, мислим на војне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ту где Ви стојите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ту где сам ја стајао испред мојег аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У Козлуку прекопута Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови људи мештани, како се окупљају?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Они су стајали испред Дома и тамо своје неке разговоре водили, са ким су обављали ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су понели неке кофере, нешто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, путне торбице и тако најнужније, колико сам ја видео, људе које ја знам, Мехић Мустафу, званог Шибица са његова два сина који су, одмах се мени обратили, као пријатељу, као комшији. Мене зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мене зову Пупа по надимку, чувенији као Пупа и сви ме тамо знају, Пупа, ми хоћемо са тобом, онако ради шале, нема проблем и тако су и дошли са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких претресања при уласку у аутобусе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није. Знам само да је била једна жена старица која није могла кренути, чини ми се да се презива Јергићка, не чини ми се, него је сигурно. Њен је син дошао, питао мене, шта мислиш да питам ове онамо, као те људе који су одговорни, да је возим са колима, не море она аутобус издржати. Што не смеш питати, нико ти не може за то разбити главу, питај, па шта кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да је вози колима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Син и да иде са колима и одобрено му је и «Ладу», имао је «Ладу» и са «Ладом» је и кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај њен син?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мајку је натоварио, јесте и он је са нама био у тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су ти одговорни што је он питао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам ја, ја никога не знам, нико мени познат није био Зворничанин, нико од Зворничана мени није био познат. То су били или паравојска или, ко је био, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А полиција?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Полиција није се уплећала много у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, била је ту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесте била ту, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Риђошић Драган?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Сада га знам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када га знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Уназад четири, пет година знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га упознали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га упознали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Упознали га у Зворнику, јер је, он је радио, он је негде на путу између Тузле и Зворника родом, како знам и радио је цело време он у Тузли, тако да ја нисам никада њега знао пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту тај дан, да ли сте га видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, ја га нисам видео, јер ја нисам од аутобуса се нигде нити кретао, нити смео удаљаваати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате неког Студен Бранка, неког официра?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Бранка Студеног знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он ту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам. Упознао га ја после, после можда 1994., 1995.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, упознали сте га у ком контексту, у ком својству, као шта?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Чини ми се да је био неки као командант батаљона, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био тада?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте причали када сте се упознали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио за време рата?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисмо никада, нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никада нисам хтео питати, да будем радознао, за те случајеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, у тим униформама војска, кажете, петнаест, двадесет их је било под оружјем?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Под оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Какве су те униформе биле?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирне?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Све маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, било их је и маскирних без оружја?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Било је и маскирних који су долазили и без оружја, непознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, којој су јединици припадали ти са униформама?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада чинио војску у Зворнику, тог 26. јуна, ко је представљао војску, које су то јединице?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Немам појма ја, јер била је формирана бригада тада у Зворнику, ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра када је Вама диспечер рекао да треба да узмете аутобус, да ли је то био први моменат када сте Ви сазнали за тај Козлук?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Први моменат, тада сам сазнао да се сели Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте раније?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то било изненађење или не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па и јесте, јер остали су до 20., нико их дирао није, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто одоше онда? Да ли сте се икада распитали, комшије прве?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Откуд ја знам са ким су они, са ким су они договоре вршили, ко је њих или наговорио или ко им је рекао да је боље да се иселе, ја немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, јок, ја нисам, ја сам био чист радник овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је два километра од Тршића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, два и по километра од моје куће, рецимо до Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било до 26. јуна неких ту борби око Козлука, око Тршића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Борбених дејстава у Тршићу и у Козлуку није било, ми смо ту негде на Дрини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти Козлучани били нешто угрожени?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, шта знам, да није неко по ноћи, некакве непознате паравојске долазиле, више ради, да не кријем, можда више ради пљачке, него ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су долазили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, не знам, ако су ради тога, а ја сам ишао у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли Ви знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јер сам сваки дан кроз Козлук пролазио са аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било мирно или је било нешто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Када год сам хтео, скрећао сам у кафану, ма смем сада ја Вама рећи пред судом и заклет сам и опет ћу се заклет, забрањено је било томе Мујици, забрањено било точити алкохол у кафани. Кафана је радила само кафа, чај и кафа и када сам год унишао, мени су две цезве долазиле, у једном вињак, у једној кафа, тако да ето и ови су Козлучани сви знали, моје комшије, знали су они, овај, завитлавају ме када буде у трећој чаши, у трећој тој цезви, Петре, каже, некаква кафа у тебе лоша, каже, мајкуму, као, знате, тако да су се понашали као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам се жалили некада, кажете, сваки дан пролазите, да ли су Вам се жалили да су нешто угрожени, да им је безбедност угрожена, сигурност?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се жалили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени се није нико жалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су причали да хоће да оду, да напусте?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам ни са ким никада на ту тему ја ни желео, ни, врло је незгодно са комшијом првим и причати, углавном, шетали су кроз Козлук слободно, кроз Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, како Вам сада то делује? Људи ту све, нису угрожени и одједанпут, једног дана долазите, како Вам то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није ми то прво село било, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима, тог дана?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте чекали, не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је тегобно питање и било за мене да питам комшије, шта би, што бежиш, од кога и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких војних возила ту, осим тих аутобуса и камиона?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, у оној колони где смо ми стајали, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у месту Козлуку?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, Козлук, под том кривином где сам ја био, ја нисам могао испред аутобуса ни осматрети све, горе на врх Козлука могло је бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда неки тенк видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је био?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам ни чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неко пуцање да је било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било или нисте чули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам ја чуо пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после да је неки Галиб Хаџић рањен у ногу, да је неко припуцао на њега?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам чуо, сигурно, јер ја сам се Козлучанима после виђао, кажем, на пијаци у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада причали, зашто одосте ви, када сте тамо седели мирно, ништа није било? Да ли сте некада попричали са њима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Непријатно је мени било питати сада Мујице, тога угоститеља, када сам трећи дан отишао у стан, у кућу, тамо где је његова кћерка удата за православца, када сам отишао на кафу, мене је више било стид, он је мене викао испред дворишта, где пролазиш, шта то пролазиш крај моје куће, нећеш попиту кафу. Ајде, хоћу. Како, стид ме било да питам га ишта, зашто си отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Вас је било стид?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, онако, непријатност је то и ето, нисам желео да будем ни радознао много око тих сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то први такав догађај у коме сте Ви учествовали у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, није, селио сам ја још два села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То се село зове Радаковац код Каракаја и Липовац код Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: А њих сам возио директно на код Суботице у камп онај, Палић, директно на Палић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све до Палића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: На Палић те две туре сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Пре не знам колико дана, не морем се сетити датума тога, али пре углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то, да ли је то исто изгледало или другачије?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто овако, диспечер зовнуо ме, спреми аутобус, ићи ћеш да возиш тамо нашу групу народа која чека. Чим сам дошао, улазили су. Са њима је био председник, са њима је стајао председник Месне заједнице Каракаја Стојкић Слободан, звани Боја, који је, они су га слушали као Бога, они су у њега имали велико поверење у тога Боју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај полицајац?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Полицајац је био, активни полицајац, јесте и он рече, ето улазите, Пупа, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник месне заједница Радаковац?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Каракаја?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Они су припадали ти заселци, да и одвезао их. Никакву пратњу нисмо имали. Јесмо до моста, пита милиција где ћете, па каже са тобом, па шта ви меи чините, која је безбедност да ти мене пратиш, ти у колима иза мене, двеста метара, ако је ко наумио да нешто направи, он ће направити и није нико, ма какви, дружили се. Још питају мене, смемо ли запалити цигару, ајде богати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било проблема да се овај број аутобуса организује за Козлук?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било довољно?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесте, па јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било проблема људи да се нешто траже или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Могуће да је фалило аутобуса у бази, док су дошла и три камиона, ради тога сумњам ја, то је моја претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких територијалаца? Да ли Вам је нешто познато, да ли је територијална одбрана ту играла неку улогу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, ја не знам, ако је била у униформи, ко је територијална која није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било возача Муслимана у Вашој фирми у то време?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није тада, тај дан није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иначе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Радило пола и пола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и после рата исто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Пре рата бројало нас је укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али после априла, да ли су исто остали сви ти да раде или не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су престали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, шта знам, директор их је позвао, дошли су у предузеће, после не знам којег датума, крајем априла, можда и шта им је он саопштио, ја не знам. После нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После више нису долазили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: После нису долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је са тим људима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја их виђам многе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сада раде у «Дринатрансу»?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И сада, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису се враћали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нису се враћали, има, раде сада двојица, али новопримљени после рата примљени, да би се држала линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са тих 50%, колико је то било возача, 50%?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, било је возача, нас је било возача преко 90, било је једно 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са тих 40?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Свако из свог села када је ишао и он отишао са својим народом. Једне виђам сада, једне не виђам, једни су старији и помрли, једни, ове неке виђам, баш често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била ту негде нека линија разграничења, ту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није близу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није близу била линија разграничења, таква је територија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Фадила Бањановића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Знам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро га знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Комшија ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тада? Да ли сте га тај дан видели у месту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим условима, под којим околностима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, Фадил је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Фадил је био увек утицајан момак у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, где сте га видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ту сам га видео да из Дома када изађе пред оне своје мештане, комшије, суграђане, поприча нешто и онда тамо сврати у Дом опет, у неку просторију и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Излазио је?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, излазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да су те људе нешто пописивали, да је био неки списак неки ту код цамије, у дворишту?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је деловао Фадил?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, Фадил, као и увек онако, био је, што кажу наши мештани, био је велика причалица, био је добар активиста, пре рата био цењен активиста као председник месне заједнице Козлука, што је и сада, и данас. И данас је Козлук од повратничких насеља, нема га у целој Српској Републици уређенијега, али захваљујући, то знају и Срби и Муслимани, захваљујући Фадиловом ангажовању и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали нешто са Фадилом?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи сведоци овде које смо саслушали кажу да је то деловало јако узнемирујуће, тужно, да је то била вриска, деца плачу, жене, улажење у те аутобусе, да је то деловало јако овако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја ћу Вама испричати оно што сам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта сте Ви видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја поред мог аутобуса, јесте једна жена која је била Петаковић Ферида жена, име јој Мина и трговкиња која, пошла у аутобус да уђе и онако, да не кажем запомагала, али јесте запомагала. Муж јој је имао убиство пре рата на десет, петнаест година једно, неког Канића из Сребренице, из Власенице, убио, напали га, побили се момци и убио га је и одробијао га и лежао је са, лежао је у Фочи у затвору у коме сам ја ишао у посету, томе Петаковић Фериду, лежао је са Алијом Изетбеговићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У затвору?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У затвору, да и када је Мина запомагала, јој, нећу из мог Козлука, овај, мени је тешко било. Он каже, хоћеш, јебо ти Алија мајку, хоћеш, овим речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Он каже, хоћеш, јебо ти Алија мајку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Муж јој каже, опростите, ја ћу причати праву истину, мало је, хоћеш, јебо ти Алија мајку, каже, хоћеш ићи, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то схватили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, схватио, да је и Ферид видео да је то погрешна политика и једне и друге стране, а овога знао као затвореника, оно Алија био, јер ја сам био код Ферида у посету задњи пут 1984. године, можда 10., 15. августа, није можда, него сам ишао сину на заклетву у Билећу и када сам се враћао преко Фоче, рекао жени, мораћемо кренути. Познавао сам управника затвора, јер сам радио у Фочи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на какву то политику погрешну мислите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да дође до неспоразума у тој Републици, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У том смислу, ја сам тако разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још било неко да је туговао, да се опирао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је плакао неко?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, добро деца, добро деца, не знам, овако није, са мном седели људи, ја сам прибележио имена, све које мора бити ово истинито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта би са њиховом имовином, са стоком, са возилима, са тракторима, са животињама, шта је то било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како они изађоше тако из кућа и то шта би са тим?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је после ваљда требало да се скупи све на неку камару, како бих рекао и коме да се преда, више ја везе немам где је тај капитал отишао, да ли војсци, да ли цивилним властима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те некретнине, шта је било са некретнинама, када су они изашли и оставили своје куће?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, ови како су после долазили из других крајева право Срби, одакле су они избегли, улазили у куће и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико времена од ових што су отишли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, после једно десет, петнаест дана, можда десет дана почели су долазити из околине Зенице, први колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту су се?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ту су се уселјавали, вероватно, ко је шта нашао и распродавао, пошто, зашто, јер није ни знао, знао је да није његово, да није знојем купио и продавао пошто је хтео, вероватно ћар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви, пошто кажете ту пролазите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се ту доселио, из којих места, шта?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Прво су дошли из околине Зенице, јер су ме једном послали у Зворник, иди да одведеш једну групу људи у Козлук и нашао сам и предамном је ишао «Мерцедес» неки црвени зеничке регистрације, Србин је, који је и он пресељавао доле и само сам питао, одакле сте, каже из околине Зенице, између Какња и Зенице, каже, послали нас у Козлук да нађемо куће, да се преселимо. И ја их истоварио и вратио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови сведоци углавном сви да је по један полицајац минимум био у аутобусу, као нека пратња?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никаква пратња није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, јок, какав полицајац, никаква пратња није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неке паравојске, на које то мислите, на кога то мислите када кажете, ту су биле неке паравојске?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Све су нека имена била, да не мореш упамтити надимке њихове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви чули за та имена?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, чујем када се довикују, Геза, Кеза, некакав Нишки, некакав овај, некакав, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говоримо о том јуну или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И уопште и уопште, никада ја имена њихова нисам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тог дана, да ли сте запамтили неко име?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, никада, чак сам и за Бранка Студеног мислио да је надимак, међутим, после сам сазнао да се Бранко и презива Студен Бранко, а ја сам мислио и он је тај од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли њега виђате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, виђао сам га после, као, чини ми се да је био командант неког батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада овако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не виђам га сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не виђам га сада. Ја отишао у пензију пре четири године, после годину дана добио тумор плућа, нигде не излазим, ја сам из кревета изнет у кола и доведен до Лознице, докле су могла доћи Ваша кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, тај Нишки у ком контексту чујете његово име?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Као луталица сеоска, долазио пијан и јајарао по сеоским кафанама и правио се да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки локални Ваш?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Као неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту из краја или не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, не, бре, не знам ни одакле је човек, али звали га Нишки, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај изгледао, да ли сте га видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крупан, ситан?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Како може изгледати човек који нема морала, ни карактера. Није био висок, ако мислите на то, неки мало, можда мало развијенији од мене мало, али овако, што се тиче понашања, никаквог карактера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте га видели у којој ситуацији?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Једанпут сам га видео у сеоској мојој кафани ту, када сам паркирао аутобус, овај, и викнуше га Нишки, питам, да ли је то тај Нишки, болан, каже, да. Нисам желео ни гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Репића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам чуо, јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, чуо, да је долазио у Зворник и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Жућу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја, колико сам чуо, да је Репић и Жућа, да су браћа, по оним причама некаквим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неку њихову улогу везано за Козлук или уопште?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог дана било и неких војних полицајаца, ту или само тих цивилних, кажете, у плавим униформама, њих двадесетак?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Плаве униформе, једно 25 њих је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких и са оним белим опасачима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, нисам ја видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таквих не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, видео сам полицију, али није са белим опасачима, војне ове и ако је он био, он је се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали неког Вају Шакотића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он био?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Возач, ако је то тај, возач камиона, теретног камиона у фабрици минералне воде «Витинка» Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, да ли је радио нешто у војсци можда?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели тај дан?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели можда неке локалне људе резервисте ту, војнике, неке ту из Козлука?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Који је то дан био у недељи, да ли се сећате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не морем, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали где они иду, да ли сте некога уопште питали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нама је у путном налогу писало, релација Каракаја-Козлук, Шепак, Шабац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте добили путни налог?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Пунти налог оверен, потписан, све исправно, узели горива и директор је рекао, узмите горива, за сваки случај, море у некога десети се да црево пукне, да остане без горива, па да имате макар се дошлепати, а не вишка да идете даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте набављали гориво?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Гориво, имали своју локалну пумпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да је некоме узет неки новац, злато, било шта, нешто приликом уласка у аутобус или тако да се неко бунио?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, ја имам људе ко је, неко је делио цигаре, неко је донео, чини ми се, причали су да је чак камион донео то цигара и чоколада да се издели тим људима и неко од младића, знам их презименом ко је, послао мени штеку «Лорда». Ја ту штеку «Лорда» нисам искористио ни кутије, Мустафа и ови људи, питају мене, смемо ли запалити цигару у аутобусу, како не смете. Запали једну, после каже, немам ја више, каже. И ја оних мојих девет кутија изделио, себи оставио једну кутију, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је превозио Дивичане?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Дивичане сам возио и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Возили смо их Дивич-Власеница-Хан Пијесак, на уласку у Хан Пијесак затекао нас је мрак. Неки су представници оне власти Хан Пијеска, војне или цивилне, не знам, отишли на преговоре са властима, вероватно, вероватно,

муслиманских снага и после два сата вратили се и рекли, неће њихови да их приме. Ко, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се вратио да каже, неће да их приме?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ти мештани из Хан Пијеска, рекли су нама на челу, неће их, каже, ни овде да приме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко њих вози, ви сте возачи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ми смо возачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још са вама, има ли још неко од неких службених лица?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, јој, јесте био, јесте био у пратњи војни, теренско возило војно, четири војника и један, мало ми је официрски бар обучен, видим по чизмама да му нису траљаве оне војничке, него мало модерније, овај, он је, никакав проблем, он је ишао на челу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то војници?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они из Зворника са вама кренули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Из Зворника, пратили нас из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пратили вас?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Са Дивича, са стадиона што су играли, са фудбалског кренули и када су се вратили, каже, враћате их назад на Дивич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ти исти?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исти људи, исти, нико нигде прелазео није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти из тог војног возила?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто војно возило то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била и нека полиција?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Славка Ерића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Славка Ерића знао сам, био је командир милиције, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли је ишао он можда?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није сигурно, није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте се вратили из Хан Пијеска?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Вратили смо се одозго, ја зовем одозго, јер је то Романија, овај, на станици, аутобуску у Зворнику на пероне. Када сам изашао из аутобуса, непознати човек је рекао, војно лице, да изађу сви напоље, мушкарци да иду на стадион, а стадион је «Дрине» само преко улице био, а ови да остану, жене, деца и нејач, нека остану пред аутобусима. Неки српски је вала војник, неће нико да га ни хапси, мисле да ради, носио је пушку аутоматску са цеви окренутом доле, метак је био у цеви и откочена, пијан је вероватно био, сасуо је кратки рафал. Аутобуска станица је била покоцкана, неасфалтирана, него коцка она, знате и ти ситни делићи су мене сасули ту по челу. Ја сам само видео да је крв сасула, ја се нисам могао снаћи, залетео се конобар из једног кафића који је носио у чаши ракије, љућег пића некога и носио је крпу и када је обрисао, каже, добро је Пупа, није ништа, само огреботина обична на два места, али је крв сасула ме и неко је наредио у предузећу да не идем ја даље. Ове су потоварили жене и децу, потоварени су и у мој аутобус, враћени, свако у свој аутобус и ја сам видео када су колона када је отишла према општини, на обилазни пут и продужила према Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеге колона?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Колона аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са женама?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Са женама и децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај непознати војник што је рекао да се иде?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа, прошетао, као да није ни зеца ранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто кажете, сигурно је српски, чим га нико није?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Откуд знам ја, ја морам на то сумњати, ја сумњам да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, ко је то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не зна се ко је, није никада нико ни питао. Ово када су обрисали ту, мало ракијом, неким прашком, није ништа, ја на огледало стадо, само огреботина, али је крв много протекла, па сам мислио и мене су туди сменили, да не идем даље ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим женама?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, да не идем на тај аутобус уопште. Дошао је други неки возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта би са тим мушкарцима на стадиону?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: За њихову судбину ја ништа не знам. Ја сам одмах, узео ме један таксиста и одбацио кући, хајде, хоћеш кући да те одвезем, ја шта ћу, рекох.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, где они одоше, колико је њих одвојено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа, ништа, мушкарци су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам тај догађај, како су они одвојени?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа физички, речено им само и они послушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишли на стадион?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И отишли на стадион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је допратио на стадион?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је, стадион је, стадион је од перона мало даље него између мене и Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим од службених лица?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исти онај цип, онај, војно возило теренско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто дошло на перон и на перону нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај што је рекао то Вама неко из тог ципа или неко други?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није из ципа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај војник изгледао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Тај што је мене као ранио, није никакав и прошао кроз онај народ и отишао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај други што је рекао Вама, ајде ови мушкарци?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам, не знам, то је војно лице обучено у униформу, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је униформа?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Маскирна униформа, непозната особа мени непозната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ту неки ваш из краја?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није, Зворничанин није, јер ја Зворник знам, Зворник је имао седам, осам хиљада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за судбину тих Дивичана?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били у Челопеку, у Дому културе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам ту, али не знам да ли су то Дивичани или овај или онај, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули да су то Дивичани?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, ја нисам чуо. Никада, нисам никада хтео питати, никада. После јесам, после Дејтона, јесам срећао те познанике, људе моје, који су били Дивичани, али отприлике да нису били у тој колони, него су негде пре отишли и са мном и сада се срећемо понекада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Ви, ко Вам је тада дао путни налог да возите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто, директор, свако јутро колегијум, заседа у пола осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже, идете?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И он, диспечер, углавном издиктира. Ко њему пренесе, ја не знам, ко њему нареди, да ли војне власти, да ли цивилне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико аутобуса је ишло са Дивича?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Са Дивича нас је отишло горе десетак аутобуса. Није било пуно, па су се три вратила празна у гаражу, није било довољно народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај народ ту на Дивичу, како је то изгледало, то улажење?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: На стадиону, на фудбалском игралишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су се окупили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Они су се већ били скупили када смо ми дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке разлике у односу на ове из Козлука касније или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, није, није, јесте више плача било, онако поштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више плача?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Више плача жена, ето тако, јер многи су, Дивич је пролетерско село, они немају ни ара земље, ни дулума, што иажу Босанци, тако да су сви живели од плата и радили у Каракају. Ја сам био у превозу, возио их, знао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су плакали, да ли су се нешто бунили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нису се бунили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ови Дивичани што су били заточени, да су ту плакале жене, деца?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесу жене плакале, али ја, мислите да сам ја питао нешто некога, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада питали, зашто ти људи иду са Дивича?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, нисам могао питати никада никога, ни за шта. Знам да су делили и парче бурека са мном, идући путем горе. У повратку, опет, могу ли наставити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У повратку између Милића и Власенице, село се зове Заклопача, то знам, колона је устављена. Пришла је, то је други терен, милићки већ горе, пришао је војник, сваком аутобусу по војник је прилазио, шофера је нешто питао и дошао је на ред мени, немој да би отварао врата, ни предња ни задња и немој да би ни ти излазио игде. Остајемо овде до даљњег и остали смо целу ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте спавали у Заклопачи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Целу ноћ, целу ноћ преседели, ко је могао мало спавати, ко није могао, ја нисам ни ока могао, како ћу спавати, јер плашио сам се једно,

приступачно је дугме изнад врата за нужни излазак путника. Плашио сам се да неко не дође и не отвори врата, па изађе па ће мене стрељати, зашто си их ти пустио и свашта сам се плашио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било оно војно возило?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Напред стајало и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оно?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И оно и ујутру око седам сати, само су рекли, наставите пут и ми наставили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дођете у Зворник?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И дошли смо у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли на Црни врх?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, они су отишли на Црни врх, када сам ја отишао, е то је тај Црни врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жене и деца?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, они су отишли тамо према, то се зове Црни врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би на Црном врху, да ли сте чули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам, јер ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим другим возачима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Наставио пут даље, ја сам остао после, дао ми директор једно два дана, као ето мало да се психички одморим, овај, од те радне обавезе, немој долазити на посао. Рекох, није ништа било, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је том Вашем директору то налагао да се ради? Да ли је Вама то познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Пре петнаест дана, двадесет, када су ми из Тузле послали депешу, или су ме звали телефоном, нема везе, овај, да морам доћи једног дана да дам неком инспектору изјаву у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Зворник да идете?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да дођем у Зворник, у СУП, у собу број не знам, није важно, ја сам назвао телефоном и рекао да сам ја у постељи човек, да ја немам чим да платим лекове, ја имам пуну ташну рецепата, немам да купим лека себи. Лекова немам за шта да купим, кажем, ја не морем доћи, ни у двориште, не морем узаћи ни уза степенице, Димитрић Зоран се зове председник суда у Зворнику. Он каже, нема проблема, послаћу ја теби позив, а доћи ће неко из Тузле и из Тузле су долазили њих четворо, петоро једног дана, пре месец дана и са њим сам попричао и понудила ме жена, да ли је у Тужилаштву тузланском неком, Кантоналном, понудила ми је, каже, ти по твојој болести и налазима који су ишли и на Градину, докторима, рекнем, своје мишљење лекар, рекла ми је, не мораш ти ићи ни у Београд, моремо ми овде саслушавати, али ће ти бити теже, чешћа ће бити питања, ово, оно, досађиваће ти, ако можеш, припреми се код свог лекара мало и ја сам пре четири дана, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам Вас питала, да ли сте сазнали том Вашем директору?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ко је наређивао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ангажовао?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То повезујем причу, то повезујем причу и када су Тузлаци отишли, ја сам директора назвао телефоном, тадашњег директора који се звао Бошко Милић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто ми не улазимо у то шта сте Ви говорили у Тузли, нити те исказе Ваше користимо, нити имамо.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Директора сам питао, не, не, директоре, рекох, тако и тако. Добио сам позив и шта да радим, Богом брате. Он каже, па знаш ли ти, Пупа, да директор никада теби није налога написао. Знам, али знам да није никада ни диспечер, само је написао налог диспечер без твог питања, када је у питању редовна линија Београд-Зворник, а ако је ванредна вожња, ако је уговорена вожња, ако је све, увек би морао, ето хоћу да ти кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, не разумем, он каже да он Вама никада није дао налог?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Као, нисам ти ја давао налог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Директоре, да, ја кажем, нема никакав проблем, директоре, ниси давао налог, али није могао ни диспечер без некога. Он каже, сва документација постоји у предузећу и на то се, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не, каже Ваш директор да је.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Као, нисам ја диспечер, овај за налоге, не питам ја тебе ко је налог потписивао, моје је било само да констатујем. Он каже, сва документација постоји, каже у предузећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он је свој део испричао, није то ништа нама сада везано за Вас, него Вас питам, да ли Ви знате, како је он добијао задатак, да аутобусе да за Дивич, за Козлук, за ово, за оно, то Вас питам?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Зна директор ко је њему рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас питам, да ли Ви знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате да је било неких проблема везано за ангажовање аутобуса, да су неки људи можда правили неке проблеме?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко некада, на пример, заустављао аутобусе, узимао за неке своје потребе неовлашћено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без налога?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш директор је овде када је сведочио причао да су се возачи неки жалили, да се дешавало да дођу, да ови из паравојски узимају аутобус, траже аутобус од њега, да су неки долазили чак и пиштољ репетирани на њега неки Пиварски и тако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Добро, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Вама познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени није. Мени јесте једно вече украден аутобус који је био од куће доле преко триста метара зглобни, нисам га могао у двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И украден?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Украден, али то су мештани одавде, били пијана војска, знала возити, упалила и ноћу је дошла војна полиција, овај из Каракаја и пробудила ме. Где је у тебе аутобус, па, рекох, доле на цести, паркиран. Украли каже, болан, ми га стигли на Шепку, каже, возају се нека двојица бараба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите ту испред Вас тај сведок «Р», да му не кажете име само, сада ново ово што Вам је дала колегиница? Да ли знате тог човека?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је човек који је радио у територијалној одбрани, па нам Ваш директор каже да је он некада долазио ту. Да ли сте Ви видели некада некога из територијалне одбране или војске у «Дринатрансу» у фирми, да долази код директора или да директор иде тамо или тако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате где је Батковић?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Батковић, село код Бијељине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли некада тамо службено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам никада, јер није успутно, ни када идемо према Рачи, није успутно када идемо Брчком, ни Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки аутобуси «Дринатранса» у јулу возили неке заробљенике?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам, јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И видео сам четири, пет аутобуса или три, четири, није их много, јесам видео и када су отишли. Ја сам био доле у Каракају, а кога су возили и одакле, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, то су Ваше неке колеге, нисте питали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било у Батковићу, да ли је Вама познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени је познато како је причано да је била Економија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Батковићу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У Батковићу, ето само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био неки сабирни центар за размену, нешто, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесте, али је то било у зградама Економије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смештено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, тако сам ја чуо од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава у тој Економији? Чему је служила та Економија?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Немам појма ја сада, шта је и ко је, ето. Докле сте ишли, каже, ишли до Батковића, те колеге које сам питао, докле у Батковићу, где, каже, то је на раскршћу према Павловића мосту и овамо, каже, Економија некаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су ту ишли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, нисам даље ја питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су возили некога или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја сам видео када су одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте видели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Видео људе у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У аутобусима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти људи изгледали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Седели слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нормално седели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, који месец?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Већ јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су биле неке размене неких заробљеника са територије Ваше општине за неку другу, да су се негде возали, враћали? Да ли Вам је тако нешто познато?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, то би све испало, чула-казала, ја имам комшију који је побегао, није био у Козлуку, него је побегао у Јању код фамилије, јер сам му ја, у Јању код Бијељине и Јања није, ни избегавала нигде, како је ко хтео селити самостално, коме сам ја томе комшији ишао често у посету, ето када идем у Бијељину, станем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је побегао, није размењен?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Е, после је изашао у град једног дана и један брицо Муслиман ми је рекао у Јањи, викнуо ме именом, оди вамо Пупо, па шта је, јој каже Хусеин ти је синоћ одведен. Где, човече, каже у Батковиће, али замолићу ја Чеду, ја сам разумео Чедо, има један велики газда у селу Црнављеву који има огромне млинове, да је велики пријатељ са брицом овим, али замолићу ја Чеду да га Чедо узме у радну обавезу код себе, да и тај Хусеин Белибајевић је овај мој први комшија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тршића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Из Тршића, јавио ми је се да је у Шведској и сада је у Шведској. Ето, долазио је два пута кући оба пута навраћао код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи из Батковића да је пуштен?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Значи из Батковића је пуштан, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуштен?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Али не би био ни, ни да је Јањарац био, не би био ни тада одведен, него му је каже лична карта била издата зворничка, а у Јањи, па им је то испало сумњиво и привели су га ради тога, али, међутим, замењен је на, како ми је речено, на, место је се звало између Тузле, ту је била линија разграничења, Бан Брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Бан Брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви знали људе из Скочића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, нисам, да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Скочић у односу на Козлук?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Незгодно ми је да ли да их зовем Роми или Цигани, у Скочићу је 80% тог насеља било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то насеље далеко од Козлука?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Километар и по, два, нема пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и ти људи кренули са Козлучанима, тог 26. јуна?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, нешто мало јесте, да Вам кажем. Код мене није био ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је нешто мало било и њих?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, неко ми је од колега рекао, био са мном Алија, тај Алија који је био мало бољи газда из Скочића, био са мном Алија Хусеинов, тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели моменат када су они дошли ту у Козлук?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате Јову Мијатовића?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јово Мијатовић је био један, радио је у «Глиници» као инжињер, био је родом из околине Кладња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате, у време рата шта је био, на којој функцији?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам. И знам да је отишао за Америку, чуо сам, јер му је отац или брат живео у Тршићу, када су избегли Кладањци опет са оног терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у том периоду Козлука, да ли знате да ли је био у Зворнику или, нешто радио или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Они су могли доћи, ти Кладањци су могли доћи око 27. или у тај дан или сутридан, јер знам када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Кладањци?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Кладањци из околине Кладња Срби, који су избегли, они су тада долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлук?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не у Козлук, уопште у Зворник, звао се Дом партизана, не знам како га зову, «Соколски дом», није важно и ту су смештени и одатле по тим кућама распоређивани, где су остале муслиманске куће да су читаве, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте тог дана 26. видели да су неке куће паљене, ту на Мархошима?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где су Мархоши?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Маркоше?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мархоши, оно брдо, засеок.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мархоши, брдо Мархоши?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Знам, Мархоши, Мархоши су у Козлуку живе, али можда има брдо које се зове Мархошевића брдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ту неке куће да горе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после када сте дошли из Шапца?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Отишли смо србијанском страном на Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сутра, није битно?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели да су гореле куће?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули неко пуцање те ноћи или претходне, нешто ту у Козлуку да се дешава?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисмо ми те ноћи провели, док смо се вратили из Шапца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, претходне ноћи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да нам кажете, евентуално?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, немам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за ту Економију, за Циглану, да су и ту били неки заробљени Муслимани, у том периоду, мај-јуни?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, јесам, могу ти рећи, ако сам се већ закleo и када прођем, Циглана је зворничка поред сама пута и када силазим са једног надвожњака каракајског, окренем се и видео сам да има људи који нису радници тог предузећа, него видим чим суши кошуљу или џемпер, обесио о прозору, знао сам да то нису радници, да је неко од притворених људи и ја прођем, ништа, нисам могао ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то притвор ту, да ли сте сазнали, ко то ту притвара, шта је то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам тамо у халама где су били, овамо испред те фабрике, мали је то круг био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то притвор, да ли је ту био некада притвор, раније?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је заинтересовало, откуд сада ту притвор?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, јок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ма, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко чува те људе ту, да ли сте видели ту неко обезбеђење?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Видела је се војска да има понеки војник, да шета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војник, онда мислите на униформу када кажете војник?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, да, на униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву, једнобојну или ону шарену?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Маскирна, све маскирна, све маскирна униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све маскирна?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Све маскирна, ништа није СМБ било, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Право оно?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Право, Југословенске народне армије, она боја није ништа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте сазнали, шта су то чекали, какав тај, кажете, извештај неки из Комесаријата ту, два сата стојите?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: На лозничком мосту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никада нисам сазнао. Знао да је била директорица Милица Владић, чини ми се у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била она?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Била директор Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте је видели за та два дана?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није, дошли су мушкарци, дошли су мушкарци са белом «Ладом», караванком, власништво Црвеног крста, јер сам знао када сам возио и Шепак, и Шепак сам ја возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била полиција из Лознице, да је ту долазила можда?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У том аутобусу који сте Ви возили, да ли је било неких људи које сте знали овако од раније?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, сви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сви?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, деца ме знала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико је сати трајала та возња?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, трајала је до Шепка пола сата, до моста и тамо смо чекали два сата, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Свеукупно, колико је трајало?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Свеукупно, стигли смо у Шабац на железничку станицу, било је већ увече и девет сати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, и током те возње, да ли причају ти људи, где ће, када се враћају?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нико око тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли питате Ви?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ништа о томе, они су седели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Куда иду, када ће да се врате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Седели, причали, ја сам увек покушавао да тему не повезујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А због чега?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, како ћу причати ја са комшијом, не знам ја где идем и мене води патролна кола та која иду, рецимо, ја знам, знам, рекох, само сам знао рећи име, у налогу пише до Шапца, ја сам им рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, пошто кажете више пута сте возили и пре Козлука сте још два пута?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И Шепак, и Шепак сам ја такође био учесник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, како сте Ви то разумели те возње, та иселјавања, како сте Ви то разумели, зашто се селе ти људи, где иду, зашто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, већином је нама шоферима објашњавано из безбедносне ситуације, да не би ушле неке паравојске да их побију, шта би друго било или да направе неки прчанац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, тог дана да ли су потписивали они неке изјаве тамо, пре уласка у аутобусе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нису, испред аутобуса и ту у том делокругу није, јер Козлук је мало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули да су пре тога негде потписали нешто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам, не знам, знам само, могу рећи, мало су ми нејасне неке ствари, читао сам у некој штампи, излазиле су новине које су се звале «Козлук новине». У њима сам нашао, чини ми се да је било 1820 или не знам ни ја колико, није важно, да је тада депортовано, овај. Са тим се ја, ма неће мене нико питати, али да не слажем, не може тако бити. Број возних јединица, тринаест аутобуса и три камиона, није могло потоварити, јер ми смо морали поштовани Закон Југославије о саобраћају, тада је важио, да не можемо ми у туђој држави возити ни стајање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, било је мање него што?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мање, Козлучана има и 2.000 мештана, верујем, али их има који су отишли људи и раније и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, те куће, одакле су ти Козлучани, шта је било са њима, да ли су остале празне, да ли се неко уселио?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, нису оне празне, нико није понео кауче, нико није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, не, него ту после, да ли је неко живео?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Уселио се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко се уселио?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Једни из Кладња, једни из Живиница, једни из Зенице, Какња.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Срби или Муслимани?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Срби, Срби, Срби све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пошто сте помињали, кажете, паравојске, како сте Ви правили разлику шта је војска, а шта је паравојска, како сте знали за некога да је паравојска, рецимо?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, могло је се знати и по понашању самоме. Његов је однос био, а могло је и по говору. Можеш замислити сада да Нишлија другачије прича од Београђанина.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А да ли је била нека разлика у униформи?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Иста униформа?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Иста, све је то било, могао си отићи, мојих је мештана у селу има који су залутали и ишли до ровова, команданта муслиманске војске, Муминовића Шемсе и дошао и знали га људи, затворили, обавестили команданта и тај Шемсо га.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, само на основу говора Ви?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, да, како.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете да је неко паравојска?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само још једно питање, оно сте рекли, кажете, било 50% Муслимана, а 50% Срба возача.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У неком.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете, директор позвао Муслимане, да ли је он њима, шта, позвао их и шта им је рекао, да не долазе на посао или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да не долазе на посао до даљњег, биће обавештени. Тако су ми они пренели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јер знам случај када су се сви разишли некако, да је један из Козлука био контролор, линијски контролор, Грабовац Нурија, ја га нађох на капији, плаче. Шта је Нурија, како да одем кући у Козлук, како, фино, па не смем ја каже отићи, зашто болан, каже, овај, па не смем, као, однос снага у том делу Каракај је био никакав, били, Срби били. Ма. шта не смеш, немој да се завитлаваш и ја одем, упалим аутобус, на капији није вала нико ме ни питао, дигао ми рампу човек и ја изашао са аутобусом и Нурију право у Козлук и поздравили се, ето, да не би се мучио, да се не би малтретирао, не сме, уплашен човек. Ја нисам могао гледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када већ кажете, ето Нурију сте, тако сте му помогли, да ли сте Ви чули да су била нека убијања Муслимана у периоду мај, јуни, јули 1992. године у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ја нисам. Убијања било је, ако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су цивили убијани?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да су цивили убијани, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су убијани у Дому културе у Челопеку цивили, да су пребачени у суд?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да ти кажем, чуо сам, било је неке полиције која је причала да је тај и тај, како сам рекао, Репић да је некада упао и физички крај наше полиције продро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, после неколико времена, испричано је по селу, па се чује одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пролазили поред тог Дома културе у Дивичу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесмо, само улазак са друге стране у односу на пут где ми пролазимо, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да су ту ти људи, за тих месец дана док пролазите аутобусом?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, јесам, јесам, да не лажем да нисам, јесам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам знао да су неки у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре рекосте да нисте знали шта се са њима десило, када су на стадиону одвојени?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам ја ко је, имају неки затвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, да ли сте сазнали, ко су ти затвореници?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам ја питао ни да ли су Зворничани, да ли су из других крајева и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има тужилац нека питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајдемо овако. На почетку излагања сте рекли, дванаест аутобуса, три камиона, па сте онда мало пре рекли, тринаест аутобуса, три камиона, па се помиње нека друга бројка камиона и аутобуса. Колико је то сада било аутобуса?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Дванаест или тринаест на Козлуку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико путника може да прими аутобус?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Педесетједан путник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у камионима колико?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Е у камионима не знам, јер су били шлепери са цирадама и ја нисам могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шлепери, то значи они дугачки?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Дугачки, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сва три су била?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Сва три су била та камиона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта онда мислите, колико ту људи може да стане?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не може више, да су их трпали не знам како и ван свих закона, не може више од сто, сто, јер у зглобни аутобус када уђе сто путника, а он је краћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада Ви кажете нама, држали сте се прописа Југославије, где нисте смели у иностраној земљи да возите путнике који стоје у аутобусу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, по прописима те старе Југославије, није смело да се вози ни сто људи у шлеперу, па је ипак вожено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како сада то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У том Закону о саобраћају пише да може се возити путник и у теретном камиону, под условима да је, да имају клупе причвршћене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су биле клупе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам и да морају имати цираде, а возно особље мора имати «Б» категорију, односно категорију која одговара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам Вас то, знате шта Вас питам, не питам Вас то. По Вашој процени, колико је тог дана људи превезено?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није могло бити 1.100.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте 1.820, то сте рекли да није могуће 1.820?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није могуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је по Вашем мишљењу могуће?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Преко 1.100 није могло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Преко 1.100 није могло?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нека је и тринаест аутобуса, 650 и неки је путник и ово све, сва три камиона, да је не знам колико то је 1.000, 1.100, није могло више иједан, један, један. Али, било је људи који су били тада у Холандији, они јесу Козлучани, на списку су били, мештана, али није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком списку?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, неком списку, рецимо овај који је издао изјаву да је било 1.800, на његовом списку, мислио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А откуд Ви знате за тај списак?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Читао сам у новинама неким.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте помињали да сте Ви имали списак Ваших путника, ако сам ја то добро разумео?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисмо имали списак да се зна име и презиме путника, моји који су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него шта сте имали, какав списак, нешто сте помињали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никакав списак, ово сам ја прибележавао само људе, имена, који су седели близу мене и кога сам вратио ја, у Лешницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То, та припрема тог превоза трајала је данима или је то било одједном?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: За мене је било одједном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А за те људе?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не знам, не знам за Козлучане, да ли је њима пре напоменуто, бићете, па јесте, док су били, када смо дошли, они су већ са путним торбама, чекају, шта је могао спаковати, оно најнужнијих ствари за себе и дете. Вероватно је њима пре дан, два речено. То ја кажем, вероватно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их питали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нешто да Вас питам. Ови сведоци кажу неки да је било осамнаест, а конкретно један сведок каже да је неко педантно избројао и да је било шеснаест аутобуса и много камиона. Да ли сте Ви сигурни да је било дванаест, тринаест?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Тринаест, више није могло бити, то ја тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то имамо. Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У чему су носили ствари ти људи и какве су ствари носили? Да ли су биле у најлон кесама, колико су имали ствари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је неке најнужније.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И шта је било од ствари?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Од ствари, носили су личне ствари, за хигијену, мислим ако су имали децу, онда дечију опремицу, ношене су, била је и путна торба у некога већа, у некога две, у некога црне велике најлон кесе и тако даље, ништа гломазно, то су тако мали пакети.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да су се неке српске избеглице населиле у Козлук?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, причао је то сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После овога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је причао, све је испричао. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих кратко једно питање. Ви сте поменули овде да сте давали неку изјаву у вези овога пре месец дана у Зворнику. Ко Вам је узимао ту изјаву?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам давао изјаву.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте давали, само су Вас звали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Звао је председник суда да дођем, да подигнем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Позив? А шта сте помињали, четири лица дођоше из Тузле?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Каже, не морем ја рекох Зоране доћи у Зворник и инспектор се Васиљевић звао који је требао код њега да се јавим. Каже, немој ништа, ја ћу звати, контактирати сада са Тузлом, па ћемо видети да дођу они теби и сутра када су дошли, нису ништа протоколисано радили, само смо попричали, без икаквог протокола. Добро, кажем, немој.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У вези чега сте причали?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Причали смо, јер ја имам документацију да сам лежао у болницама, да имам тумор плућа, да не могу путовати.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Интересује ме, да ли има везе са овим предметом, да ли су Вас испитивали на ове околности што Вас сада судија пита?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није га нико испитивао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није, није, није.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, јесте, каже јесте, само није давао изјаву. Ево овако, моје би питање било, ако можете само мало да ми појасните, ја колико сам Вас разумео, Ви сте рекли, била су три шлепера, да ли је тако?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Шлепери.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И рекли сте да не знате колико је било људи у тим шлеперима. Да ли сте видели Ви људе у шлеперима тамо?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам, јесам видео мердевине када су улазили и ја сам покушао и нисам смео да питам никога, улазила је жена која има кћерку удату за Србином, она била директор предузећа, три брата, двојица народних хероја из онога рата, није заслужила да улази у камион, мене је ту мало тешко пало и замолио сам некога, дај да скинемо Мулију оданде, није њено и није хтела да се врати, каже, Петре, хвала ти и уз мердевине неке, направљене лепе мердевине, уз мердевине су у шлепере улазили.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, та три камиона су била и ових тринаест аутобуса, као што Ви кажете?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: И све је то било.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И то знате зато, по возачима или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Знам, по возном особљу, по возним јединицама.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Ваш директор да, када је добио налог да обезбеди аутобусе, да је тражено да иде преко двадесет аутобуса, па је он рекао, ју, немамо толико, морамо сада људе, чак, малтене да мобилишемо да вратимо и тако даље, а ево имамо овде у писменим доказима, у овом делу где је Фадил Бањановић, ево га, имамо неки допис у коме се моле органи Југославије да омогуће безбедан, организован пролазак лица са списка до граничне зоне ка Мађарској. Ту је печат штаба територијалне одбране и доле руком дописао «седамнаест аутобуса, три камиона са приколицом и два путничка аута». Значи овде пише седамнаест аутобуса. Шта Ви можете да нам кажете на то? Ви само гледајте у веће, а ја Вас молим да.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, прокоментаришите ми овај исказ Вашег директора.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То су та два путничка возила, што сам и напоменуо, што је одобрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам за седамнаест аутобуса, на списку што пише?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није седамнаест аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Ја сам дужна да Вам предочим, па ћемо ми то ценити. Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Сведок је поменуо, а ја нисам баш запамтио име и презиме, мада је рекао, Козлучана који је лежао у Фочи заједно са Алијом Изетбеговићем, па је тог дана, такође, са својом женом улазио у аутобус и нешто коментарисао, па мене интересује само, ако сведок хоће да понови како се зове тај?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ферид Петаковић.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ферид?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Ферид Петаковић.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Петаковић?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је тај човек још жив и да ли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Жив и здрав и живи у Аустрији. Долазио је кући два пута, два, три пута долазио у Козлук. Ја нисам имао прилике да га видим, чак ми је жао, јер био је добар са мном, добар, добар много друг и ето. Толико је био друг да сам са женом ишао у Фочу да га посетим, ето толико је био, мислим.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Још једно питање. Сведок је рекао да је, такође возио исељена лица из околине Зенице који су се усељавали у куће у Козлуку.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је само једну туру, од Зворника из тог Дома партизана где су они били смештени увече када су стигли касно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их возили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их одвезли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У те куће?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: У те куће, да и доле их је чекала нека као формирана власт, месне заједнице Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте то рекли, после дан, два?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: После десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А десет?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Десет дана.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Рекао је да су ти Срби из околине Зенице, између Каракаја и Зенице, па на основу тог податка, претпостављам да је нешто причао са тим људима, како су исељени, под којим околностима, ко их је довео до тог места, исељавање, нешто је помињао некакав црвени «Мерцедес», да ли је то било организовано на сличан начин као што је и ово?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Њима није, њима није.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли можете нешто више да нам кажете оно што знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Мени су они рекли да није организовано, да су се пребацивали преко Кладња, преко неких брда, не знам како се зову.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли су Вам рекли, зашто су изашли из својих кућа?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Исто те снаге у том делу које су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта исто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Муслиманске снаге које су биле тамо моћније, иселили их и они су преко брда извукли се са најнужнијим стварима и преко Шеховића дошли до Зворника, не организовано са аутобусима, они су ми тако рекли, црвеног «Мерцедеса» је имао, он је ваљда побегао са тим «Мерцедесом», можда и раније, ја га нисам питао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То смо схватили да су они принудно од стране муслиманских снага исељени, побегли, а да ли су Вам рекли још нешто да је било тамо злочина од стране муслиманских снага, одакле су исељени? Да ли сте имали прилике да разговарате нешто у вези са тим?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, нисам.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Нисте имали прилике?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Шта је, незгодно је сада мени питати, можда је човек.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, само ако знате, наравно. И још једно, Ви сте возили до Шапца?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Успут, да ли је било некаквог, када сте ушли у Србију, да ли је било неког каменовања аутобуса?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Није?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Никаквог каменовања није могло бити, јер ми идемо под фаровима. Ако је каменовање било са предње стране, ја бих га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то, то је било за воз, не за аутобус.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Па, неки сведоци су и о томе говорили и тако даље, да расчистимо то.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хвала Вам лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас схватила, кажете исто, исто, па кажете, њих су ови Муслимани принудно, шта исто, исто као ово у Козлуку, шта?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, не, мислим, истерани физички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, исто, ти из Зенице?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: А из Зенице ови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па сте рекли, исто?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, шта ја знам како су се они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само да ми објасните то што сте рекли исто, на шта сте то мислили?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да ли су тамо, не знам тамо да су организовано, они скупљени, па пресељени, пребачени били аутобусом, па не би ми причали да су преко брда бежали, ето, јер до Зворника.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ако дозволите да, ја сам питао, да ли је то било на исти начин организовано, а он је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, исто је рекао?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, они су преко брда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто као ово, рекао је исто, добро видећете у транскрипту, добро. Нисте нам ништа објаснили, добро. Имамо ли питања, оптужени неко?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Само ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да Ви нећете, добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да се надовежем на ова питања. Сведок је помињао и неке Кладањце, па још мало ближе око тога, да ли сте Ви учествовали у њиховом превозу?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Нисте?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Рекли сте да сте их видели у селу, колико је њих било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Било их је у мом селу тридесет, четрдесет породица и у мом селу живели, ето.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А на другом неком месту, да ли сте их виђали, колико их је било, да ли знате?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Не, нисам чуо, нисам, јер било их је у сваком селу по неколико, двадесетак и нека општина је била у околини Зворника.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли сте причали са њима везано за њихово исељење и како и шта је било, шта се дешавало, шта су преживели?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Нисам, ја сам.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Како су превезени?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јесам, послератне године, прве послератне године имао прилике да на Дан мртвих, оно Задушнице, они су добили одобрење од Живиница, да могу доћи да посете гробље и јесам их возио, село се зове Брњица и начелник СУП-а Живиница послао је велико обезбеђење полиције и око гробља и око пута и сачекали нас на територији, малтене, разграничења, до дејтонске границе, ако је могу изводити и пре четири полицајца су чувала само мене и аутобус, јер нисам могао на гробље, па можда петсто метара даље, седели са мном у аутобусу и причали су им они, ти Муслимани да, куда су отишли, када је ова војска муслиманска ојачана била и када су их напуцали на њих, куда су извукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, после, 1996. године већ, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нам 1996., доста нам је 1992.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: То је све што сам могао сазнати.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Не, али та гробља што су ишли да посете, да ли је то било том приликом када су исељавани или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Били пресељени људи, болан, па им дозвољено само да оду обићи гробље на Задушнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су пресељени, то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, јуни месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо неко питање? Немамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно. Рекао је сведок, ова жена што се пела уз мердевине у аутобус, није заслужила да уђе, па је он питао.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Није заслужила, била је директор предузећа, удала кћерку са свадбом, пошто то није био појам у мојим крајевима, баш, било је мешовитих бракова, али се двоје младих заволели, па крадом, па родитељи се љутили мало и после помирење, али ово није било баш нормално да дође свадба из Љубовије, да Мулија и Омер Мутавчић удају кћерку Шемсу за Николу, наставника. Свадба, као и свака свадба у сред Београда, на то сам мислио, немојте ми Мулију у камион, молим вас, када је таква била одувек, честита жена. Ма, каже, Мулија, хајде Петре, свеједно је и она, и сада је у Козлуку та жена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте хтели са њом, да је ставите у аутобус или?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да је вратим у аутобус, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У аутобус?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Да, да, да. Или чак ако треба да и кола јој обезбедим, толико је била фина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови други?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Из оних првих дана рата, из онога Другог светског рата заслужила је њена породица тако нешто, баш и данас дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ови остали Ваши, Ваше комшије то заслужиле?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, ако нема места, мислим, нису заслужили, да кажем, заслужили, али ако је већ и бољег има, неког ко је најбољи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке трошкове за долазак, осим овога што су Вас превезли?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Колико ћете веровати или нећете, ја сам погодио на 2.000,00 динара да ме човек доведе до у Лозницу и да ме сачека, да ме врати, ја сам непокретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још неке трошкове осим тога?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, немам, нисам, нећу ни ручати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите и за то?

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Па, не знам ја, ако има 200,00 динара, да поједем негде у Мачви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, по нахођењу, добро.

Сведок тражи трошкове доласка и одласка у износу од 2.000,00 динара и трошкове исхране, по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, можете сада да идете, нека уђе и други сведок.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Хвала и Вама, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Нека сачека сведок због трошкова испред ту у ходнику.

СВЕДОК ПЕТАР ПЕЈИЋ: Довиђења, хвала Вам свима.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша сведок Максимовић Миле.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА МАКСИМОВИЋ МИЛЕТА

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нећете паузу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, без паузе, без паузе. Мало само да видимо где смо и шта смо са сведоком. Можда је побегао, можда је одустао, ко зна шта је било. Добар дан.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Максимовић Миле, да ли је тако?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је име Вашег оца?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Петко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте, када?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: 28.06.1952. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У Лијешњу, општина Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лијешањ?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Дипломирани правник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: «Павловић банка», Филијала Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Павловић банка»?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, Филијала Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Филијала Зворник, добро. А где станујете?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У Зворнику, Светог Саве 107-б.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Кораћ Иваном, Филиповић Синишом и Драгићевић Драгутином?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, ову прву двојицу сам упознао, а ове остале не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте ни у сродству ни у завади?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је и казна затвора до пет година. Нисте дужни да одговарате на питања која би Вас изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а на остала питања сте дужни да одговорите. Ја ћу Вас молити да прочитате ту заклетву наглас, да на тај начин положите заклетву.
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте схватили ту заклетву?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Миле Максимовић, од оца Петка, рођен 28.06.1952. године у месту Лијешањ, општина Зворник, по занимању дипломирани правник, запослен у «Павловић банци», Филијала Зворник, живи на адреси Зворник, ул. Светог Савет 107-б, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас имате неке псеудониме. То су сведоци који су сведочили под том заштитом у виду псеудонима, па уколико будете имали потребу да њихово име поменете или ако Вас питамо везано за нека од тих лица, молим Вас да не кажете име и презиме, већ то слово или број који се ту односи. Овде пред Окружним судом у Београду, Већем за ратне злочине, води се поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, против ових шест особа, чија имена сам Вам прочитала. Лицима се ставља на терет неколико догађаја, између осталог, то су присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић на дан 26.06.1992. године и злочини у Дому културе у Челопеку, Економији и месту званом Циглана у Зворнику у периоду мај-јули 1992. године. Тужилац за ратне злочине је предложио да Вас саслушамо у својству сведока, а уз образложење да Ви поседујете знања о неким фактичким наредбама мајора Марка Павловића, односно оптуженог Бранка Поповића, па ћу Вас ја прво питати, да нам укратко значи кажете, да ли сте Ви уопште били на територији општине Зворник у периоду април-јули да кажемо 1992. године, а ако јесте, у ком својству, да ли сте ангажовани били и шта сте радили и да ли познајете тог мајора Марка Павловића, односно Бранка Поповића, Грујић Бранка, а за ову четворицу чули смо сада да их не познајете. Изволите. Значи, шта сте радили, где сте радили и да ли Вам је нешто познато о тим наредбама? Изволите.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ево ја сам на територији општине Зворник био од задње седмице априла, не могу се сетити, 1992. године, дакле и то од уторка, када је банка почела радити, добио сам у понедељак радну обавезу и онда сам у уторак, то је задња седмица априла, почео радити и радио сам до краја седмице, да бих добио поново позив, до тада сам био у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте у банци радили, иначе и пре рата?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Заменик директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас вратим, да не би после.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Била је «Привредна банка» тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешава у априлу, зашто не радите, једно време не радите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не у априлу сам био у Србији, побегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте побегли?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, побегао, добро, изашао 06., не, понедељак, у понедељак поподне и више се, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то када су оне борбе биле?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, борбе су кренуле у понедељак или уторак, 06. или 07. априла сам прешао, био у Борини, после тога када сам добио позив за војску, не знам, 10. или 11. априла, добили смо у Борини, ја сам тада отишао у Врујце, код Мионице, бања Врујци и био сам до ето пре, задње седмице априла када сам добио радну обавезу, дакле добио папир и у уторак у тој задњој седмици априла почео радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, долазите на посао, редовно?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Поново добијам позив и онда сам 04. априла се јавио у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добијате позив који, онај за војску, за мобилизацију?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: За војску, да, да. И 04. маја сам се јавио у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У «Стандарду» доле, у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада представљао војску?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада војску представљао, 04. маја, које су то војне снаге? Ко ту командује?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, много ме питате, ја знам да је тада био одред, формиран, командант одреда је био Душко или Душан Јокић, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред, како се зове?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која формација?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Одред ТО, одред ТО Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Душан Јокић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, јесте, командант одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је, да ли је то неки Зворничанин исто?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте, јесте и он је, не знам, капетан прве класе ја мислим да је био, резервни, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви резервни?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војни официр?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 04. маја, значи долазите тамо, коме се јављате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У «Стандард». Има пријавница, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не нека личност?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, на пријавницу и онда, био сам ја, Драгослав Алемпић и Милош Максимовић, све тројица резервни капетани, јавили се у исти тај дан. Дошли на пријавницу, онда смо се упутили код Душана Јокића и да чекамо распоред. Примера ради, Алемпић је већ 05., односно сутрадан отишао у, чини ми се у Сапну са јединицом, а ја сам 06. распоређен да идем у Липље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 06. маја?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 06. маја да идете у Липље?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то Липље удаљено?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Липље од Зворника, десетак километара, не знам тачно, ту је негде, десетак, петнаест километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте у резерви капетан?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је чин?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са ким одлазите тамо у Липље?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Неко ме је одвезао горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим од ових људи, ево овај Алемпић или Јокић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Горе је био, горе је била једна јединица око шездесетак људи, то се називало четом, два вода и командир те јединице је отишао

на неку радну обавезу, па сам отишао ја да га заменим. Он се после тога и вратио поново у Липље, после смо били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви постајете командир?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два вода?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те чете?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ајде сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 06. маја до када?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: До 02. јуна те исте године, док нисмо били нападнути и истерани из Липља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у том периоду, 06. мај – 02. јуни, шта се дешава, ко Вам је командант, ко Вам је командир?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, рекао сам већ командант одреда је Душко Јокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту у Липљу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту у Липљу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, он је у «Стандарду», он је командант одреда, територијалне одбране, он је у «Стандарду», а у Липљу су два вода, односно чета, тако су звали чета, да је то чета од шездесетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: На списку који су се мењали сваких пет дана из више села долазили, тако да то фактички није била права ни јединица, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта радите ту, који су Вам ту задаци?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, верујте да, задатке које сам, да ни ја нисам сигуран шта је био задатак. Задатак је био да се територија која је, ето тако да кажем, освојена, да се запоседне и да се држи, ето, то је суштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је освојио ту територију?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је освојио ту територију?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, Војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту живео?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту живео?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ту је тада живео и када сам ја дошао муслимански живаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било чисто муслиманско село Липље или?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Чисто, чисто муслиманско село и људи су били у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, док сте Ви, где сте Ви лоцирани, у селу или?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У селу, један вод је био у школи, а други вод је био у две муслиманске куће, једно двеста метара од школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А све Муслимани живе?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико броји становника то село?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Видите, ја сам добио налог да напишемо ове мушкарце способне за војску, за, људи су се пријавили и мислим да се пријавило

негде преко 500 мушкараца, а колико сада, јер, видите, није, гравитира ту више засеока, села, Јошаница, Султановићи, Самари, чини ми се, тако и углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко 500 војноспособних се пријавило?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, није то све војноспособно, долазили су и људи, мушкарци који су имали око 70 година, пријављивали се, ето, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте добили тај налог да попишете те људе?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Добио сам налог када сам кренуо горе од, тада је био начелник штаба Секанић, ја мислим, не знам му име, не могу да се сетим име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не у «Стандарду», у, командант штаба је био у Зворнику, у згради где је и раније био штаб територијалне одбране, пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант штаба?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, командант штаба је био Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Секанић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Он је био начелник штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он седео?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, исто горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, у том штабу у граду ми је дао распоред и рекао шта да урадим, ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Секанић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко писмено наређење да потписујете?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, усмено, усмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да попишете и шта још да урадите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали још неки задатак, осим тог пописа док ту боравите тих месец дана?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, није било никаквих ту посебних задатака, овај, једноставно да се иде горе и да се држи та територија, то је, јер, видите, Липље је у подножју, у подножју Куле града која, Кула град је, који је изнад Зворника и доминира Зворником и на Кули граду је била једна јединица, исто територијалне одбране, али претпостављам да је, не само да се та територија која је заузета држи, него и због тога да не би било напада на Кулу град, ми би били као некаква та прва одбрана од запоседања Куле града, јер ко има Кулу град, фактички има и Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је линија била удаљена од Куле града у то време?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Није тада било линије, пазите, то је, није било линије, ја Вам рекох, један вод је био смештен у школу, други вод је био смештен у две муслиманске куће, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим у односу на Кулу град, докле је то била српска територија, освојена?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, било је Липља, Каменица, у Каменици још није било, следеће село је опет тамо преко неких брда, Каменица, која је исто већинско, има део српски, не знам Горња Каменица, ово је већинско било тада муслиманско село и колико ја знам, не колико знам, него сигурно да горе није било јединица територијалне одбране Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава даље у Липљу до 02. јуна, кажете, истерани сте?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле борбе за време маја неке?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, ма није било никаквих борби, пазите, људи у Липљу су били кооперативни, покушали смо да им помогнемо да, није било струје, покидани су, не знам, те жице тих далекова, покушао сам преко, о томе сам обавестио команданта одреда Душка Јокића да покуша да се доведе струја, да се отвори евентуално једна продавница да људи имају где купити. Међутим, ништа од тога није било, да би, сада ја не знам када, тамо у другој половини маја, «Орлови» који су били смештени у Снагову, заједно са делом ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маја или јуна?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Маја, маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 02.?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не 02., у другој половини маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у другој половини?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Постојали и ми смо имали пункт на путу, на улазу у Липље да би контролисали, једноставно, да не би ко улазио, ко излазио, да не би неки људи са стране дошли који би евентуално организовали неки отпор и онда су они на том пункту нашем малтретирали, малтретирали тај муслимански живаљ. Њима је иначе речено да се морају јављати нама и када иду у шуму по дрва, да ипак мере безбедности, одредили смо и човека који ће контактирати у име њих са нама, то је био Рахмо Селимовић и једно вече је дошла његова жена и каже да су га малтретирали. Дошла је код овог капетана Милисава Митровића и код мене и пита, шта да радим. Рекли су да они морају побећи и ми смо једноставно климнули раменима и нисмо спречавали те људе да побегну, јер ништа нису могли урадити, о томе смо одмах обавестили команданта одреда, овај, Душка Јокића и људи се, већина људи се извукла из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Липља?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, већина се извукла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи имали неко оружје, раније нешто, да ли су имали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, видите, ја не знам јесу ли имали оружје, претпостављам да је понеко и имао. Они су, колико сам информисан, када су јединице, ја не знам крајем, у другој половини априла, ушле у Липље, да су предали део оружја, а када сам вршио овај попис, био је налог да се преда, преостало оружје које имају. Међутим, ту је предато само неких пиштоља и некаква ловачка пушка, за које су људи имали уредне дозволе, дакле, то није било нелегално, то није било нелегално оружје. Обавестили смо команданта одреда о томе, да би они одмах након тога, ти «Орлови» заједно са оно људи што је остало, купили и затворили у једној муслиманској кући, жене, било је ту, ја мислим и деце, четрнаест, петнаест година, старци. Ја не знам колико је људи, никада нисам ишао. Обавестили смо Душка Јокића и он нам је рекао да имају налог, одобрење команданта ТО Марка Павловића да држе те људе, јер им је, наводно, убијен командант сада тих «Орлова» у Калесији и траже да се извуче његово тело и због тога су држали, овај, те таоце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти «Орлови»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, «Орлови» заједно са, пазите, то је била јединица, то је четири, пет километара исто од Липља, то је Снагово где је била чета исто Снагова у којој су фактички били «Орлови», али у суштини, они су командовали том четом и они су, да смо ми тражили када смо чули да имају наређење, да једноставно, да нас повуку из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да нас повуку, да ову јединицу у којој сам ја, да повуку из Липља, јер нема сврхе никакве да ми будемо ту, једноставно, немамо никакве ни сигурности. Ја кажем да смо имали шездесетак људи, међутим, никада, то је на списку, никада тих шездесетак, више од четдесет људи, стварно није било ту, јер знате како, сваких пет дана и не знам, из пет, шест села се мењају људи и никада нису могли ни упознати те људе нити знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти територијалци који Вама, који су под Вашом командом?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте, који једноставно, сваких пет дана шаљу месне заједнице, преко месних заједница и онда мењају их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из којих места ту Вама долазе, да попуне тај састав?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Долазе из Челопека, из Челопека, Јардана, Јардана, из Јардана ја мислим да је највише било из Јардана, из Цера, Челопека, Пађина и Шепка. Мислим, то јесу сигурно, можда сам нешто изоставио, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да се вратимо на то Снагово. Да ли ту сада има нека територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, има чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чета?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Снагова, чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту сада био командант?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Е па не знам, то имају тамо спискови ко је био командант, али у суштини, «Орлови» су командовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сада мало да видимо, ко су ти «Орлови» и какве везе они имају са том четом и да ли имају?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, то ме много питате, јер ја то не знам, мислим, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам, зато што вероватно ако неко зна више, Ви знате више него ми?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, да, али не знам то, нити знам те људе, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада те «Орлове», кажете они су заробили?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесам, видео сам, па видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, одакле су?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то добровољци, војници, територијалци?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Мислим да су то били добровољци, али те људе не знам, на крају крајева, пазите, ја нисам знао ни те Снаговљане, јер те људе нисам, већину њих нисам у животу видео, ни те, дакле, који су припадали тој јединици, који су одатле из тог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тој чети?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ау чети у Снагову, ко је од територијалаца?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чети?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Људи из Снагова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из Снагова?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нису као код Вас ови из Челопека, из?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, ту су људи из Снагова, а ово је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ти «Орлови», да ли сте Ви сазнали када они долазе и одакле, ко су ти добровољци, из којих места, одакле су ти људи?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, оно што сам ја чуо, пазите, то су углавном људи који су пореклом одатле, овај и дошли су као добровољци да учествују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пореклом, а одакле долазе?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, из Снагова, долазе, откуд ја знам, из Србије, а одакле из којих места, немам појма, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неко име, ко је њима командант?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, ни за једно име нисам чуо њихово, чуо сам само за надимак Брзи, а ни за једно име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада, ти «Орлови» долазе и када заробљавају те људе?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, одмах, не могу ја датум, ја сам рекао у другој половини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не у односу на, у другој половини маја?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Другој или тамо крајем маја, тамо, можда после 20., не могу Вам то сетити се ни датума ни и кажем, ми смо тражили да нас тада повуку, јер нема сврхе да будемо. Међутим добили смо одговор, не, остаћете ту и даље, добићете појачање, даћемо још један вод, нормално, од појачања није било ништа, јер ми смо, тражили смо, ако већ да нас изместе са тих места, локација где смо били, јер смо били на невероватним локацијама које су одређене у школи, у јаруги, још су могли и камењем нас побити, а не пушкама. Међутим, ни то нисмо добили одобрење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога ви тражите одобрење?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Од Душка Јокића, он је командант одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од њега?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јер, пазите, хијерархија је, он је непосредно претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас обавештава да Марко Павловић одобрава да се ти људи?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, Душко Јокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он Вас обавештава?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, нормално, командант одреда, јер у принципу, у војничкој хијерархији иде се на претпостављеног, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај погинуо, командант у Калесији из Снагова?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Командант «Орлова», тако сам обавештен, неки Обреновић. То је информација коју сам добио од Јокића, дакле, погинуо је командант, заробили су ове да би могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Калесији?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, у Калесији, ушао је у Калесију. Он је иначе био командант тих «Орлова» ту на Снагову, тако сам ја обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је погинуо?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: И отишао је у Калесију и погинуо је и сада ради тога да би извукли га, наводно су заробили, ја говорим шта је мени пренето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Вама, то Вам исто Душко говори?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте ту у Липљу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви сазнајете да су ти таоци ту?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, како нећемо сазнати, па био сам присутан када су људе купили, гледао, када су људе купили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти «Орлови» сада долазе ту?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: «Орлови» и део јединице из те снаговачке чете, ти домаћи, домицилни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалаца?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, а «Орлови» су били заједно са њима, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте сада да кажемо ту командант тих снага у Липљу. Како они мимо Ваше команде то раде?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, ја сам одмах, зато Вам говорим, звао сам одмах команданта одреда и рекао је да имају одобрење и налог претпостављене команде, односно команданта ТО да то ураде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да узму те таоце?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то људи узето?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, не могу се тога сетити, јер, рекох Вам, ја у ту кућу, нити један војник из ове јединице, није ушао и добили су налог да са тим немају ништа, нити смеју да се мешају у то. Колико ја знам, нико од војника који су били, да кажем, под том неком директном командом мојом, пошто смо се ми мењали, ја и капетан Митровић, ја сам ишао кући, он остаје и тако, овај, по два дана, дакле, колико ја знам, ниједан од војника из ове, да кажем, јединице, мада питање да ли се може назвати јединицом, ако сваких пет дана мењате људе, овај, није учествовао, нити прилазио горе тим заробљеницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте улазили ту?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесам једном ушао, када су дошли, једном сам ушао само у ту кућу, када је један војник из ове јединице, негде је отишао мало даље село и рањен, не рањен, него му је метак испод пазуха прошао, неко је пуцао у њега и онда су дошли из војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који војник из које јединице?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Из моје јединице и онда су дошли из војне полиције, овај, из Зворника и тражили су да идем са њима да они питају те «Орлове» шта је, јер они, због чега, у нас нису имали поверења, имали су поверења у њих горе, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти из војне полиције?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте, па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је представљао војну полицију у Зворнику тада, друга половина маја?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, био је, ја не знам ко је био командир те војне полиције, не могу се сетити ко је био командир. Мислим да је, не знам, не могу се сетити и војна полиција је имала свог командира, командира чете војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима надређен, војној полицији?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Е сада, претпостављам да је и ту командант одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одреда, чега?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Одреда ТО, ово сам рекао већ, одред ТО, одред територијалне одбране општине Зворник, био је командант. Још војска тада није формирана, још је била ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је формирана, то сам хтела да Вас питам, да ли знате Ви?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам тачно, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да вежете за тај 02. јуни када Ви, кажете, да ли је била тада или је после или пре или, када? Кажете, Ви сте до 02. јуна, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте у тим борбама?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: 02., ево да, званично оно што сам читао или, ја мислим да је формирана тамо у другој половини маја, али ја не знам у Зворнику када је дошао први командант да, командант бригаде, после је основана бригада и када је дошао. Ја мислим да је то било тамо негде у јулу месецу или крајем јуна, не знам, мислим, не могу то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тачно?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: На крају, то ме није ни интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим таоцима, са тим људима?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ништа, пазите, више пута, говорим Вам сада, више пута смо инсистирали сада и због наше сигурности, не само због тога што нема сврхе да ту више будемо, да нас повуку, јер очекивали смо да ће људи напасти, мислим, држе заробљене старце, жене, децу и ти који су избегли из тог Липља, логично је очекивати напад. И напад је и био, нисмо померени, нисмо добили чак ни никакво појачање и 02. јуна ујутру је био напад и тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од муслиманских снага?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслиманске снаге?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Тројица су погинула из реда јединице ове наше. Не знам сада да ли је неко и рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тројица Ваших територијалаца?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, па на стражи одмах били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На стражи?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у борбама?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: А од тих који су били на стражи они су погинули и успели смо да се некако извучемо, овај, до Снагова и после тога аутобусом у Зворник и ја сам исто тада лакше мало рањен у раме и после тога сам био двадесет и нешто дана на боловању, ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на тај период, да ли сте некада видели тог Марка Павловића, кажете, да сте га упознали на почетку?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута, када, у којој ситуацији?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, први пут сам га видео у Липљу, први пут сам га видео у Липљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао у Липље?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, дошао је једно предвече, не сећам се сада када је то било, у мају и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то први део Вашег боравка или други или, Ви сте месец дана?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не сећам се, па, фактички мање од месец дана, ја сам од 06.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли пре тих таоца, да ли после, када?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пре, пре, пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пре таоца. И речено је да треба да иде претрес терена, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта треба да иде?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Претрес терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ми смо ту наредбу добили и раније, једно осам дана пре, тада је нам наложено, дошао је Милош Петковић, он је био код Марка Павловића, не знам неки безбедњак је био и рекао да је командант наредио да се ми извучемо из Липља, неопажено и да ће ићи претрес терена, овај, ту ноћ,, то јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претрес терена?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто ви сметате за претрес терена?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ја Вам говорим шта је, Ви мене сада много питате, ја нисам давао те наредбе, дакле, по налогу ми се извлачимо, само смо му рекли где ћемо се извући, да не би нас наше јединице, извукли смо се под Кулу горе у Султановиће, под Кулу град и рекли смо да јаве, пошто смо лоше везе имали, овој јединици која је на Кули, да не пуцају у нас, да не мисле да, извукли смо се. Читаву ноћ смо ту били до сутра поподне, овај, у шуми. Звали смо команданта одреда Јокића да питамо шта је, докле ћемо бити ту, хладно је, без обзира што је мај. Нисмо имали ни хране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви напољу били?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Нормално напољу, у шуми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У шуми?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ко то наређује, Милош Петковић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, Милош Петковић преноси наредбу Марка Павловића и звали смо доле Јокића, команданта одреда. Он није уопште знао да смо се ми извукли, мислим, да смо и онда смо поподне, сутрадан поподне, не знам ни ја сада, три, четири сата добили налог да се вратимо у село и вратили смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Липље?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте десило док сте ви избивали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Није се ништа десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Е следећи пут је дошао лично господин Павловић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тада упознали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Тада, први пут сам га видео тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: И рекао је да иде претрес терена и да ако хоће војници из јединице наше да учествују у томе, да они добровољци који хоће, да се пријаве и пријавило се једно петнаестак људи из ове јединице. Договорено је да чекају на нашем пункту и доћи ће нека јединица која ће заједно са њима вршити претрес терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се подразумева под претресом терена?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, претрес терена, то је чишћење фактички терена од остатака, она војничка терминологија, од остатака група, групица, наоружаних из непријатељске војске. То је оно што, ето то је класично оно што се учи и у војсци, дакле, претрес терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Они су ту чекали до ујутру, нико није дошао, вратили се, ништа није било, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неки пут видели Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да. После боловања, крајем јуна месеца, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били, кажете, 02. јуна борбе и онда боловање, колико?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, три, четири седмице, мислим, објективно, да су војни лекари гледали, добио бих и два дана, питање два дана, али, добио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада, где сте на боловању, физички?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту сте?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Био сам, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У граду, а пошто су већина Зворничана и тих великих Срба који су се бусали у прса, овај, били, у Србији спавали и ја сам ишао у Борини ми је била породица, па сам можда чешће тамо био него у Зворнику, јер Зворник је био пуст, једноставно, нису имали и навратим до банке, то ми је било, знате, не раде ни продавнице, ни кафане, не ради ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада крај јуна, кажете, завршава се боловање?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли опет сада долазите или шта?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Договор, тадашњи директор банке Јовић је договорио са Марком Павловићем да се, да бих могао радити и у банци, део посла, да се ја распоредим у штабу ТО за обезбеђење објеката од виталног значаја, дакле и, а да истовремено могу ићи у току радног времена у банку и радити део својих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да сада на такав начин се та Ваша мобилизација одвија, и да радите и да будете у штабу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да и ја сам направио план обезбеђења тих објеката од виталног значаја, радило се ту о, примера ради, четири моста на Дрини, три друмска, један железнички, трафостаница, црпна станица, резервоари за воду, штаб ТО, општина, банке, е то су фактички били ти објекти и ту сам направио тај план, мобилисао, Секретаријат за народну одбрану је мобилисао људство, углавном старије људе који ће обезбеђивати те објекте и распоредио их и након тога сам добио позив из команде бригаде, е тада је већ био, била војска. Командант бригаде је био

Василић, да, Василић, добио сам наредбу да се јавим доле и формирао сам нови батаљон, чете, батаљони и ја сам у другој половини јула отишао у тај батаљон у Козлуку. Седиште му је било у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта би од овог краја јуна до друге половине јула?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај план?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Направио сам план обезбеђења објеката од виталног значаја, дакле, навео сам и које. Додуше, ја сам направио за два, три дана, оно остало време сам проводио у банци или док није Секретаријат за народну одбрану мобилисао људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила контакт тај крајем јуна са Марком Павловићем, где се одвија?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, у штабу ТО, ја сам се јавио и он ми је пренео ово што је, дакле, договорено са директором банке, да ћу ја радити, дакле, тај део, да треба да направим тај план, да мобилишем људе и да могу да нормално радим у банци, јер објективно, то је подразумевало то, јер када се мобилишу људи, то је требало можда у току дана обићи, овај, једино колима та места и имају ту командири и за свако то место страже које се мењају, тако да објективно, то је дозвољавало да ја радим у банци и да истовремено ето будем и на тој, да не бих био, јер проблем је тада био ослободити, јер углавном све је то било мобилисано, већина њих изузев оних који су били, припадали тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Риђошић Драгана?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Он је био код Марка Павловића, ја мислим неки безбедњак, овај, али упознао сам га тада, а конкретно шта је радио, како, ја то не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали ту?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он радио нешто везано за то обезбеђење тих објеката?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам је то причао да је?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: У време док сам ја био, апсолутно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није радио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не. Па има, ја не знам да ли у архиви има план, ко га је направио, ко га је потписао. Он је могуће после, када сам ја отишао у јединицу, да је он наставио, дакле од друге половине јула да, дакле, тек је та војска била мобилисана, да чува те објекте и он је могуће касније наставио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио крајем јуна Риђошић, на којој функцији је био?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Немам појма, па, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Е морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када долазите у штаб?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Морам само да Вам кажем своју неку позицију, овај, све је то било конспиративно, али ја нисам желео да, није ме, на крају крајева, интересовало. Имао сам, видите они који су дошли у војску почетком маја, они су били за већину тих људи издајници, одмах да Вам кажем, јер ови су сматрали који су не знам ни ја, од 08. априла првоборци, ови остали су издајници, поготову, имао сам

неки имиџ опозициони посланик, одборник Скупштине општине СДП, дакле, и боље је ту било и не мешати се и да ме нешто интересовало, није ме ни интересовало шта ко ради, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то неко замерао, да ли сте имали неки такав?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Како није замерао и од војске, када сам 04., или 06. или 04. јула у «Стандард», па гледају у нас као у «црне овце», мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, конкретно?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, и војска и сви, пазите, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, од људи, не од институција, него ко Вам од људи то замера? Да ли Вам је неко некада лично нешто замерио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја објашњавам. Па, већина и те војске која је долазила и у то Липље или у «Стандарду», мислим, или мене и Алемпића и то је. Зато кажем, нисам се ни много интересовао, није ме то интересовало, али и да ме је интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у штабу ТО када сте крајем јуна дошли, то са Марком?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је радио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: «Р», технички секретар ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Риђошић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Риђошић, био је Милош Петковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не сећам се више, мислим, не знам, било је неких жена које су водиле неке административне послове, али не могу се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се радило у том штабу ТО тада, које су делатности?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, ја Вам кажем, ја нисам чак и тај план када сам направио, ја сам дао техничком секретару да преда господину Павловићу да одобри, чекао сам ту одобрење тог плана, дакле, ја нисам ни учествовао на тим састанцима, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, до када је Марко Павловић командант тог штаба? Још колико после тога када сте га видели, да ли Ви знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, у другој половини јула, ја мислим да је он ухапшен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Од специјалне јединице, ја мислим, специјална полиција, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада када је ухапшен, на ком је радном месту био, на којој функцији?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Колико ја знам, командант штаба, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али питам Вас због те бригаде, да ли се то преклапало, да ли постоји паралелно и тај Василић и Павловић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паралелно и ко шта ради, која су им?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Откуд ја знам ко шта ради, пазите, ја сам се клонио, одем до штаба, до банке и кући споредним путем, да не бих срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте практично направили план, али то није тај Ваш део заживео, него сте после?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, како није, пазите, ја сам направио план, рекао сам малопре, направио план, предао план, одобрен план, отишао је захтев Секретаријату за народну одбрану да мобилише војску, мобилисана војска и ја распоредио војску на те објекте и након тога, да ли дан, два након тога, добијам позив из команде бригаде да се јавим команданту Василићу који ми је дао распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је када, половином јула?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, у другој половини јула, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У другој половини?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не могу, пазите, пре петнаест година је то било, друга половина јула, сигурно је после 15. јула, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали после тога, крај јуна, још овог Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Виђао сам га у пролазу, када сам ту, када се случајно сретнемо или га видим када излази, улази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У периоду када сте мобилисани, значи, пре боловања и после, ко је Вама командант?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Нико, на боловање мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре боловања и после боловања, значи не док сте на боловању, у периоду када сте мобилисани, ко је Вама командант?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, рекао сам Вам, пре боловања Јокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а њему?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Командант одреда. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њему?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Њему командант штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после када долазите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Када долазим у штаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, онда ми је директно надређен командант штаба, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када добијате задатак да направите план за обезбеђење објеката?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када Вам је он надређен, када сада постаје тај Василић? Да ли је у тој другој половини јула што говорите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам када је Василић дошао, он је дошао раније, али исто је мени надређен био Марко Павловић, све док га нису, ја мислим да су њега ухапсили пре него што су мене позвали доле у «Стандард», мислим те датуме, то је све у неколико дана и то је тешко сада после толико година се сетити, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да сте Ви резервни, Ви сте завршили вероватно ПРО?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам Ви, да ли Вам је позната таква нека ситуација, односно какав је сада однос ТО и војске? Да ли је то нека уобичајена ситуација или је ту у Зворнику нешто специфично? Да ли је неко том Марку надређен у моменту када постаје бригада или не или имају подељене надлежности?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Пазите, ја сам, много ме питате, не могу Вам на то питање одговорити, јер ми није познато, мислим. Ја се слажем, ја се слажем са Вама да такво неко преклапање не иде или ако, или ако је то подељено, не знам ни ја, штаб ТО обезбеђује, не знам ни ја, објекте те од виталног значаја, па можда би и могло да иде, али то преклапање не иде. Колико знам, тада је сва војска била под командом, дакле, формирана је Зворничка бригада и комплетна војска је била под командом те бригаде. Шта је била функција команданта штаба, ја не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се сада мало дотакнемо ове оптужнице. Да ли сте Ви чули да су неки Козлучани изашли крајем јуна?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Само чуо, ништа више. Само чуо и ништа више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули да се то десило? Ако можете за то Ваше боловање, пре, после?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја мислим да је после, али, дакле, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одрадио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то ради?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам то, пазите, не знам, ја Вам могу, пазите, ја Вам сада могу говорити, причати које сам ја слушао и после тога, али ја конкретно не знам ко је директно у томе учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, ко је то урадио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Није то да ја сада причам приче, пазите, мислим, шта чаршија, јер, шта је чаршија причала све када је кренуо рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас конкретно за Козлучане, нисте били ту када је се то десило, када су људи отишли?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, био сам у Зворнику, али не знам, јер ја једноставно, рекох Вам, ја сам се држао овог свог и покушавао да будем неприметан, једноставно да будем неприметан, да одем до банке, да се што мање експонирам, да ме не виде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, живите ту, питам Вас, да ли сте чули како су отишли Козлучани, ко је њих спровео у Србију, то сам Вас питала?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Чуо сам на телевизији, после, могу Вам из тога, дакле, гледао сам аутобусе, гледао сам после вагоне, у Лозници, не знам ни ја, мислим, а то је оно што Вам ја могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ситуација у месту?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, нисам у Козлуку, пазите, ја нисам у Козлук дошао све до краја јула, када је формиран овај батаљон и сместили су нас доле у фабрику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули да је у периоду мај-јули било неких сабирних центара, притвора, затвора, логора у Зворнику, у граду или Челопеку или на Економији или у Каракају?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, чуо сам, али то је све опет после, пазите и ја сада не знам, јер, рекох Вам, није се о томе много ни причало, али нисте имали објективно ни са ким причати, Зворник је мај, април, мај, јун, јул, пуст град, мислим, нема, можете срести војника. Већина Зворничана и који су радили, је долазила на посао и преко моста у три сата, преко возног моста ишла у Србију, према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви, где спавате, у граду у Зворнику или у Борини?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, спавам у свом стану, а повремено сам ишао тамо са породицом, спавао у Борини. То је неколико километара од Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђате ли војску у граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људе униформисане?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, виђам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, коме припадају? Ко њима командује, ко су ти, војници?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, било је, пазите, војници, дакле, са подручја Зворника, било је и ових добровољаца о којима смо говорили, које нисам никада, додуше нисам ни ове, већину, доста ни ових војника нисам видео, али било је и тих добровољаца који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ево, још неке добровољце осим ових «Орлова», што кажете, то су добровољци пореклом из Снагова?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Чуо сам за «Жуте осе», чини ми се, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти били, чији су ти били?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, много ме питате, пазите, нашли сте погрешног човека за то, човек који се клонио свега тога. Не знам где су били, чуо сам да су, знам када су истерани из Зворника, када је ова специјална полиција интервенисала, чуо сам причу да су министрима у влади Републике Српске одузимали кола горе на Цапардама и вероватно то је и био разлог да их истерају и знам да је било спектакуларно да су и зоље пуцале на кућу Јакуповића, ја мислим да је део тога био смештен у тој кући у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, јесте у граду. Е то знам, мислим, јер сам видео после и ту кућу, прозор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада видели те јединице, те добровољце, да ли сте видели у граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Виђао сам их, како не, али ја не могу сада рећи ко је припадао коме, ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су они примали плату од општине?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја првих тих месеци, ја нисам примао плату, према томе, Ви мене питате за те друге, није ме ни плата интересовала, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, ко је Бранко Студени?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам о том човеку, ко је он, коме он припада, којој јединици?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Он је био активни официр, он је био активни официр, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја не знам када је дошао у Зворник, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, одакле је он, он није ту из града?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Зворничанин није, али не знам одакле је, али знам човека. Чини ми се да је био поручник на почетку рата, мислим, кажем, чини ми се, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој јединици је он припадао?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме припада?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, не знам, знам касније да је био командант једног батаљона у оквиру зворничке бригаде, а на почетку, не знам коме је припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он припада територијалцима или не?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, не могу, много ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли је имао неку јединицу своју, нешто?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, схватила сам Вас када сам Вас питала о Студеном, рекли сте, знам?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Знам, чуо сам за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га упознали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесам га и упознао касније, овај, касније, 1993. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислила сам на 1992. годину.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не те године, па те године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада га нисте знали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, тада га нисам знао, нити видео човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било војне полиције?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, била је војна полиција, била је војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме су они подређени?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја када сам дошао 04., 04. маја, била је чета војне полиције, била је у «Стандарду» доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они под територијалном одбраном или како, рекли сте, припадају, којој чети, ком одреду, како?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, требало је да припадају сви одреду ТО, али ко је директно командовао тој чети, ја не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне полиције? Колико их је било, колико су бројали људи?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? И шта сте рекли за та затварања, да ли сте чули или нисте у мају и јуну, да ли је било неких Муслимана по неким сабирним центрима у граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, па чуо сам, чуо сам, пазите, али ја не знам када. Рекох Вам, мало сам се и, једноставно људи су се затварали у станове, у куће и није Зворник, паралисан, пуст град, према томе, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, био је пуст град. Да ли је било Муслимана у граду?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Било је, видите, у мају сигурно, у мају сигурно и, јер знам, када сам кренуо радити у банци, да су људи се јављали, јер је преко Радио Зворника ишла објава да се јаве сви на посао, радну обавезу имаш, посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли су се онда враћали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Људи су се јављали, и у банку на посао и друге фирме, онолико колико ја имам, за банку знам сигурно, долазили људи, јављали се на посао и добијали су онда чекање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали овог Јефту Суботића, директора «Глинице»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали његовог возача, Бубицу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за његову судбину?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули? Да ли је он био ту, да ли је радио у то време, мај, јуни?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, то да ли је радио, не знам, али чуо сам, за њега сам чуо, овај, да ли је то било у априлу или, углавном чуо сам на почетку рата, овај, да је страдао и то сам чуо, мислим, јер то се причало, то је, доста људи је познавало Бубицу, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се причало, где је страдао, како је страдао?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Те детаље Вам не могу, нити су ме интересовали, нити знам те детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Драгана Обреновића, да ли сте познавали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, али не у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Касније, он је био начелник штаба, овај, бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, када је војска ЈНА напустила то подручје?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, пазите, официри који су били у ЈНА су добар део тих официра је остао и у Републици Српској на подручју општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме онда припадају када остају?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Припадали су Војсци Републике Српске, ваљда, били су под том командом, мислим, ако је бригада зворничка, не знам, знам да је био, она је припадала у почетку Источно-босанском корпусу, јер то знам, када је формиран тај батаљон, командант из Бијељине је, дакле, била је та хијерархија и они су морали припадати, дакле, Војсци Републике Српске, без обзира и слушати наредбе које су стизале из корпуса, односно Главног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали у то време Јову Мијатовића?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јово Мијатовић, то је посланик, посланик, како, па ја сам рекао своју позицију. Био сам одборник СДП и са, ти људи из СДС, овај, са мнош, тешко да су контактирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он из СДС?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јово Мијатовић, како није из СДС, био је посланик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки сукоб са њим?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: На неким функцијама. Па, не нисам имао директно сукоб, једноставно, нисмо, то су била два различита света, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте комуницирали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Нисмо комуницирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Брану Грујића, рекосте малопре, њега знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесам, Брано Грујић је комшија, моји родитељи имају кућу педесет, сто метара од његове куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се сретали у периоду април, мај, јуни?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Срели смо се једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једном?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Једном или два пута, можда смо се срели у «Стандарду» када сам тек мобилисан и још једном, овај, не више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је 06. мај?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, 06. мај, можда 05. маја или 04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, 04. сте отишли у Липље?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, јесте. Нисам се ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта он ради у «Стандарду» у то време, да ли је он ту лоциран или, коју функцију има?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, није лоциран, оно што ја знам, он је био председник, како се звало, Привремена влада, мислим, али много ме питате шта ради. Видите човека на кругу, негде иде и шта ја знам шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то мислите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте, једном сам га видео доле, али где иде, по ком послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто причали, имали контакт?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта је тада било у «Стандарду» у то време, осим територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Видите, доле је, ја сам био преноћио, те две ноћи, фактички у «Стандарду» и доле је било седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту смештен?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Доле је команда одреда била, у «Стандарду» је била команда одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јокићевог?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, команда одреда. Е сада, ја сам на ручку виђао доста и тих добровољаца, доле, али где су они били, да ли су били смештени ту, нису, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки сведоци нам кажу да су ту и добровољци, неки Жућа, да ли сте чули за тог Жућу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесам чуо, али ја Вам кажем, виђао сам ту добровољаца, али где су били смештени, не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било неких спаваона, неких просторија?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту, осим тих територијалаца, још некога има? Да ли има полиције?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, војна полиција је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И војна полиција?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова цивилна, то почетком маја?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, не знам, па могуће је, пазите, ја нити се сећам, овај, ја се не сећам да сам их видео тада ту, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да су ту нека лица привођена, неки Муслимани?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, видите, ја сам, рекох Вам, дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандард»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: 04., не знам, око подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, баш за те датуме нека лица причају?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Видите, нас тројица, ево, ја, Алемпић и Милош Максимовић, ми нисмо излазили из те спаваоне, овај, јер, рекох Вам, сви су нас гледали као «црне овце», ево тек се данас јавили и сви су сматрали, рат је готов, ми смо првоборци, ови су дошли тек после месец дана на готово и зато смо избегавали да уопште излазимо, да не иритирамо те људе, а на крају крајева, због нас је то било, дакле, провели смо ту ноћ, ноћили, сутрадан, Алемпић је већ сутрадан отишао, ја сам још тај један дан остао, био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали зашто је ухапшен Марко Павловић? Кажете, ови су ухапшени што су овог министра тамо нешто малтретирали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, ја Вам кажем, ја нисам рекао да су они због тога ухапшени, ја Вам кажем шта се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то, шта се причало. Да ли је Марко ухапшен независно од њих или пре или после или када?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је ухапшен?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, чуо сам да је ухапшен и Марко Павловић у тој, е сада, да ли у тој акцији, да ли у то време исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га после виђали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, какав је у то време био однос између полиције ове цивилне и војске, односно територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Немам појма, верујте ми, па ја Вам читаво време причам, да сам се клонио свега тога и избегавао, и рекао сам чак и разлоге, мада те разлоге нисам морао овде, али онда, да будем убедљивији, рекао сам, немам појма, пазите, мислим, какав је однос био. Видите, моје мишљење, ја сада могу мишљење изнети, као сведок, ако могу, ако то, да је то био један општи хаос, мислим, то је моје мишљење, да ту се није знало, да ту није било уређено ко је коме надређен, ко је, ко кога слуша, то је моје мишљење и да је ту врло тешко било бити и командант и прве и мислим, ето то је неко моје мишљење, јер то је био један општи хаос, а сада, да ли сам ја у праву или нисам, али ја Вам износим само своје мишљење. А немам аргумената конкретних сада да ја то поткрепим, али према ономе што сам видео, мислим, једноставно да додам само нешто. Пазите, и војска, па верујте да је требало времена да та војска, требало је годину дана да та војска личи на нешто. Опет, износим своје мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Републике Српске?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, јесте, па не, па ево, пример у Липљу, сваких пет дана долазе и мењају се, овај и сада, пола њих каже, ја се нисам окупао, морам ићи кући и нико му не може ништа, оде кући. Јављено је доле команданту, овај нема никакве мере, не купа се редовно у седам дана, мислим, видео сам их како изгледају, али једноставно неће, нико им није могао ништа, мислим, то је, никакве мере. Е, ја мислим да је тек неког реда уведено после једног шест месеци, седам, неког реда да се зна и та хијерархија и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули из тог периода да су ти добровољци да су они правили у Зворнику, тако да кажем, убијали људе и тако?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да. За то сам чуо док сам још био у Србији, пазите и те приче су биле стравичне, али су надуване, дакле, било је, знате како, кити се то, па је било, као, не знам ни ја, дупло више и погинулих него што стварно јесте, јер каже, погинуо овај, после тога видим човека, не знам ни ја, у возу се сретнемо или, дакле, било је, али знам, те приче су биле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, ко је то требао да реагује на том простору када се тако деси, неко униформисано лице, добровољац, цивиле убија, малтретира, ко је то требало да одреагује, по Вама? Ко је то требао да не дозволи, Ви кажете, био је општи хаос и тако даље. Ко је то требао да не дозволи да се тако нешто дешава?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ви сада мени постављате питања као вештаку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, ја Вас питам, обзиром да сте били неки командант?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Нисам ја командант био, ја сам био командир два вода.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Командант сте били вода, два. Ја Вас питам са становништа тог Вашег положаја, по Вашем мишљењу, ко је то требао да не дозволи? Та војна полиција, шта су они радили?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Мислим, не знам, не знам, дакле, требали су, дакле, имали смо тај одред ТО, имали смо исто тако МУП. Који је био њихов однос, ја не знам, али логично да су то ти, те структуре које су требале да уведу реда, мислим, то је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одред војне полиције мислите?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не, пазите, или команда штаба ТО, под командом је дакле све и тај одред ТО и војна полиција, дакле, морала и МУП да одреагује, да спречи да ти добровољци који су долазили, а доста је тога било, по мени због пљачке, да се елиминишу, а сада, мада је то било врло тешко извести, мислим, објективно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је Вама било познато, када су ти људи који су добровољно дошли из Србије, да ли су се они стављали под нечију команду или су деловали самостално?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Набројте ми ту командну структуру територијалне одбране, командант Марко Павловић, ко је испод њега, кажете, помињете неког Јокића?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не Јокић, рекао сам Вам, начелник штаба је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Секанић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте Секанић, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Испод Секанића је ко?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Овај, командант одреда је био Душко Јокић, помоћник за позадину остао је овај Милош Максимовић који је дошао заједно са мном и са Алемпићем. Ја не знам, пазите, остале ја не знам, долазили су више њих, те не знам овај безбедњак, али то се мењало, ја не могу то сада нити се сећам, нити Вам то могу рећи. Више имена је ту било, ја не могу се сетити сада који су када у ком периоду, мислим, то је, на крају крајева, ваљда имају ти подаци у.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули за некога, ја не знам да ли Вас је председник већа питала, Пиварског?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Чуо сам, чуо сам, али га не знам, чуо сам, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте чули његови људи, да ли су имали неку команду, при коме су они били?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, нисам, пазите, чуо сам за Пиварског, биле су приче добра јединица, интервентна, ето то сам чуо и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има јединицу сте чули?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, група људи, мислим, шта, колико, не знам ни ја, али чуо сам за то, чули су сви Зворничани, мислим, али човека нити знам, нити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какву су униформу имали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: СМБ. Говоримо о тој 1992., она униформа бивше ЈНА, СМБ обична униформа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко, за кога кажете СМБ униформа?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да ли сте питали мене?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, него ови Пиварског рецимо, какве су имали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам Пиварског, али, пазите, углавном су имали, ти добровољци су имали ове маскирне униформе, овај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су се нешто разликовале те униформе од ових других?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, рекох Вам, ми смо имали ону обичну СМБ, онај сако на копчање, са четири, не знам ни ја, са џеповима овде, знате, видели сте војнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ваши територијалци?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да. Мада је било, видите и тих територијалаца који су добили те нове, ја говорим, ја и ове јединице тамо у том периоду, имали смо ту СМБ, мада су стизале, имали униформе за ту територијалну одбрану Зворника. Мислим да је чета војне полиције имала исто маскирне униформе и још део јединица, не могу се сетити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само још једно питање, да ли је некада војна полиција реаговала због неког испада, неког војног лица тамо у Зворнику, да ли је било некада да је Вама познато?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Говорите о 1992. години, да ли је тако?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да, да, тај период управо?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, није ми познато, није ми познато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је Ваш непосредно претпостављени командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јокић, рекао је.

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Рекао сам, зависи у које време.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је ово време када сте Ви били у мају месецу горе у Липљу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Рекао сам, Душко Јокић, командант одреда, то сам рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Као командант одреда?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је њему непосредно надређени старешина, да ли то знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Командант штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Командант штаба?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, штаба ТО.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је овај Јокић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Командант одреда, рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Командант одреда?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је ту у тој структури, остало ми је нејасно, шта је у тој структури овај Павловић сада?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја сам рекао, командант штаба територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он је командант штаба ТО, е добро. Када Вас питам то, ја онда мислим на имена, а не на функције, разумете, на имена, јер нас имена занимају. А ко командује, ко командује овим добровољачким јединицама, «Жуте осе», «Бели орлови», кога већ тамо има, ево ова специјална, добра специјална јединица Пиварског, тако сте чули, ко командује њима?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Они су имали своје командире у оквиру тих јединица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не мислим на људство, него мислим на јединицу, да ли су те јединице, на неки начин, уклопљене у целу ту одбрану Зворника? Ево Ви сте у Липљу, командујете са два вода, поред Вас је у Снагову Ваш колега који командује четом ТО, ту су и неки «Бели орлови», значи сви сте ви сада под неком командом?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: «Бели орлови» су у Липљу били у саставу чете те снаговачке, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Липљу или у Снагову?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, у Снагову, дакле, они су били у саставу те чете Снагова, али ја не знам ко им је био командир чете, али су они.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је овој чети ТО у Снагову?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Душко Јокић надређен, Душко Јокић, командант одреда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: По тој командној линији би се опет дошло до Павловића, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, Душко Јокић па онда даље, мислим, знате, командант одреда, па, видите, ево узмимо пример ове неке организације после која је била, имате чету, имате батаљон, команданта батаљона, команданта бригаде, па онда иде даље корпуси, дакле, то јесте тако, то је та хијерархија, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је. Да ли сте Ви икакву непосредну наредбу примили од Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ја сам рекао, то сам већ једном рекао, само када је Милош Петковић пренео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Једном пренео, а други пут непосредно њега, везано за?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: За претрес терена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: За претрес терена?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Који се није десио и то је то, е то је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Никакву другу наредбу? Ово ми се намеће управо због тога што сте Ви предложени уствари као неки сведок који зна, који је сведок његових наредби из тог периода. Да ли нам знате ишта рећи он као командант, уколико је поштован, какав је ауторитет имао и уживао у то време, ако га је уопште имао? Да ли имате неке представе те врсте?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, мислим да је код већине војника, оно што сам ја запазио и слушао, имао ауторитет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо, овде смо чули приче да, посебно те добровољачке јединице нису признавале никакву команду, да су и упадали и разоружавали их и смењивали, неки Топола, да ли сте чули за неког Тополу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Чуо сам за Тополу, али, пазите, чуо сам и ја то, чуо сам причу да су Марку Павловићу и Брани Грујићу, ти добровољци, не знам, пушку на слепоочницу стављали, да, мислим, дакле, чуо сам и ја то исто и уверен сам да је тим добровољачким јединицама било тешко командовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да још једном појаснимо. За те «Орлове», ко стави њих под команду овог одреда у Снагову ТО? Значи, они су се ипак ставили? Кажете, чули сте, само тренутак, ако сам Вас добро схватила, Ви сте рекли, долази из Зворника глас до Вас да је Марко рекао, нека што су узели таоце, то је он одобрио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је одобрио да ови «Орлови» то ураде, да ли то значи да су «Орлови» под њим?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, то мене, пазите, то претпоставља то, али ја кажем, врло тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, «Орлови» су под овима из ТО у Снагову?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, нису били они под њима, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Они су били заједно са њима, са том четом Снагова, у Снагову и тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада одједном долази глас да је то он одобрио?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Фактички, «Орлови» су командовали и том четом Снагова, мислим, ја Вам говорим фактичко стање, без обзира ко је био командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А њихову акцију одобрава Павловић?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте, то, па, ја када сам обавестио Душка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те таоце?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Душко?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: То сам Вам рекао већ два пута, Марко Павловић је одобрио да узму заробљенике, док не извуку свог команданта који је погинуо у Снагову, неког Обреновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли извукоше?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам то, после ме то уопште није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим таоцима из те куће?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ништа, када су напали, ми смо се повукли, људи су остали, ослобођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Липљу?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису изгинули?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја немам података да су изгинули, пазите, ми смо побегли из Липља и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, какво је војно образовање имао тај Марко Павловић, који чин?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, тада је био мајор Марко Павловић. Ја нисам нити знао, нити је моје било да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега поставио ближе, одакле је он дошао, из којих је војних структура?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, не знам, али видите, ја нисам био у тим структурама које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро, питам Вас да ли знате, ако не знате, нећемо даље, добро. Изволите, колега?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он стално говори да је нека опозициона странка, ЛДП, која је то?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: СДП, не ЛДП.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: СДП, шта је то?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Социјалдемократска партија била.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико је имала посланика Социјалдемократска партија, одборника у општини Зворник?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам ни ја, пет, шест, тако нешто, од 1990.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био председник Општинског одбора СДС у Зворнику у то време?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Брано Грујић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, да ли је он на основу те функције касније добио неке друге функције у извршној власти? Да ли Вам је познато било, нисте били ту у то време, да ли Вам је познато да је председник Општинског одбора СДС добио неку функцију у општини?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, био је председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сведок да је био председник владе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислио сам пре Привремене владе, да ли знате, шта је био, која је била, како бих рекао, извршна власт? Шта је представљало извршну власт у Зворнику пре Привремене владе?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, ја Вам рекох да сам био у Србији до краја априла.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте ни чули касније?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не сећам се уопште. Знам за Привремену владу, али шта је било пре тога, не знам. Могуће да сам чуо, али сада се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб да ли је био неки?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Е био је Кризни штаб, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту председавао?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су Ваши, представници Ваше партије, били у Привременој влади?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, пазите, ја сам крајем 2001. године, дакле три, четири месеца пре рата иступио из, поднео оставку на одборничко место у општини, а колико знам из ове партије, није нико био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У тој Привременој влади?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Био је један који је био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим, 1992. године?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Био је један човек који је био на листи реформиста и био је у тој Привременој влади, оно што ја знам, али фактички.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Поменуо је, када је говорио о Пиварском, да је то била добра јединица, интервентна, колико сам чуо, ако може нешто ближе о томе, шта подразумева под том интервентном и ако зна, какве интервенције су правили, где, како, у којим приликама, нешто ближе о томе ако можете да кажете?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Ја сам само рекао да сам чуо, Пиварског нити знам, нити било кога из те јединице, нити сам те људе, ја мислим да их нисам ни видео. Можда сам их срео некада на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, где су деловали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не могу се тога сетити, вероватно јесам, али не могу се тога сетити. Чуо сам, кажу да су добри војници, е то је суштина, мислим, да су храбри, то је суштина, ништа више, мислим.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Понео сам свеску, али само ћу два питања имати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чини ми се да у Вашем излагању сте рекли да, док сте боравили горе у Липљу, у непосредној близини «Белих орлова»; да сте имали некакво упутство да се војници не мешају са «Белим орловима», до оног инцидента када је један Ваш војник рањен?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, нисам то рекао, не нисам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте питање поставите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу поставити, сачекајте, молим Вас, морам да проверим, видите, погрешно сам разумео, онда бих погрешно поставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је постојала између Ваше формације, Ваше чете, да ли је постојала сарадња и да ли је међусобно свакодневно, пошто у непосредној околини, са «Белим орловима»; да ли је постојала сарадња? Да ли Вам је Душко давао таква упутства?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, не, ево да објасним, само мало, овај, ти «Орлови» су, пошто су они морали проћи кроз Липље када иду у Зворник, дакле, имали су и други пут, али то је макадам, дакле, они су, али не «Орлови», они су, ти «Орлови» нису навраћали доле у школу, него су навраћали ови припадници јединице за Снагово, чете снаговачке, овај, понекада су навратили да питају, шта има, има ли проблема и онда, пазите, ову војску одушевљавали, они су имали маскирне униформе и та чета Снагова, са пушкама у руци, не пуштају, каже, ево ово су права војска, по томе знам. Дакле, није ту било, имали смо проблема са тим «Орловима» и раније, пазите, читаву ноћ шенлуче, пуцају, ја не знам шта су имали горе и од оружја

и сада, не знамо о чему се ради, зовемо доле опет преко «Стандарда», зовемо да питамо шта је, дајте, питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога зовете?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, зовемо, пазите, ми смо имали у РУП-12, имали смо везу директно са «Стандардом», са командом одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Јокићем?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, није Јокић стално био ту, мислим и дајте, видите шта је, да онда јављају, родио се син, ти «Орлови» шенлуче, мислим, дакле, имали смо тих проблема да, једноставно, невероватно то је.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је Ваш командант одреда био командант и «Белим орловима»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, ја претпостављам да је требало да буде.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, да ли Ви знате, да ли је био или није, да ли им је давао упутства, да ли им је давао заповести, као што је давао Вама?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, не знам то, не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате то? Да ли сте познавали господина Драгана Обреновића старешину?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте га познавали из времена маја, када сте дошли у војску?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте га познавали? Да ли је постојао само један одред или је постојало више одреда који су били смештени у «Стандарду»?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Колико ја знам, један.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Колико Ви знате, један?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Колико ја знам, јесте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Који рејон сте Ви покривали?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Рекао сам, Липље, тада, то је мај 1992. године.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, ко је покривао остале, остале терене?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не знам, не знам, није ме то чак ни интересовало. Ја знам када сам дошао, речено је командант одреда је Душко Јокић. Јавили смо се, добио после тога распоред.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И да ли Ви када говорите да сте правили план заштите објеката од посебне намене, да ли Ви кажете да сте то радили у штабу ТО због тога што је то био штаб ТО или сте знали да је то та институција, штаб ТО?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ја не разумем.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли по Вама, да ли по Вама, простор у коме Ви радите по, наводно мојим заповестима, радите тај план заштите објеката од посебне намене, да ли га радите у оквиру Општинског штаба ТО или га радите у згради, бившег штаба ТО?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Па, то јесте била и зграда бившег штаба ТО, а оно што је мени речено и оно, моја сазнања, су тада била да је то било и тада седиште штаба ТО Зворника, мислим.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: ТО Зворник није постојао, ради тога Вас питам, да ли ту постоји некаква забуна. И посебно, посебно, немам много питања, посебно примедба, да ли можете одредити тај мој, моја појава у Липљу, када сам рекао да се припреме добровољци који хоће око претреса терена, да ли је то било, ако можете

ближе дефинисати у односу на тај инцидент када је нападнута, нападнут тај простор? Да ли је било десет дана пре, петнаест дана пре, ако можете да одредите?
СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не, ово је било половином маја, не могу, мислим, пазите сада, у неколико дана, али то је било и пре него што су Муслимани изашли из Липља, дакле, у то време су они били ту, дакле, то је било пре тога и пре инцидента који су кренули када су «Орлови», дакле, то је било пре тога, али датум не могу, мислим, то је.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте Ви добили икада од мене када сам био горе упутство да се заробљавају и стављају у изолацију Муслимани?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто можда да кажете што нисте?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Немам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове за долазак у суд?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Употреба властитог аутомобила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неки трошак?

СВЕДОК МИЛЕ МАКСИМОВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове за долазак властитим аутомобилом, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам што сте дошли, можете да идете. Сада ћете наплатити, сачекајте мало тамо, довиђења. Кажите?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само сам хтео везано за, по налогу мог властодавца, каже да је упутио Вама захтев, неку сагласност за контролу или интервенцију ВМА, па да ли сте дали сагласност, да ли сте прво добили то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славковић?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Славковић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам за Филиповића добила, Филиповић је писао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли може он да изађе, па да Вам то боље објасни о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ако је доставио писмено, добиће, нема проблема. За Филиповића сам добила да треба да иде на контролу, то смо добили, а нису ми дали. Када сте то писали?

ОПТ. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Прошлог петка, има једно десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошлог петка, данас је среда, значи то нема десет дана, од петка до среде има колико, шест дана, па када ми изнесу, нема проблема, размотрићемо, добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида, а исти ће се наставити:

26. априла 2007. године са почетком у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сутра смо звали сведока Милицу Владић и сведока Мишу Пантића, ето тако.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА